

EUROPOS PARLAMENTO IR TARYBOS DIREKTYVA 2013/55/ES

2013 m. lapkričio 20 d.

kuria iš dalies keičiama Direktyva 2005/36/EB dėl profesinių kvalifikacijų pripažinimo ir Reglamentas (ES) Nr. 1024/2012 dėl administracinio bendradarbiavimo per Vidaus rinkos informacijos sistemą (IMI reglamentas)

(Tekstas svarbus EEE)

EUROPOS PARLAMENTAS IR EUROPOS SĄJUNGOS TARYBA,

atsižvelgdami į Sutartį dėl Europos Sąjungos veikimo, ypač į jos 46 straipsnį, 53 straipsnio 1 dalį ir 62 straipsnį,

atsižvelgdami į Europos Komisijos pasiūlymą,

teisėkūros procedūra priimamo teisės akto projektą perdavus nacionaliniams parlamentams,

atsižvelgdami į Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komiteto nuomonę ⁽¹⁾,

laikydami prastos teisėkūros procedūros ⁽²⁾,

kadangi:

(1) 2005 m. rugsėjo 7 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 2005/36/EB dėl profesinių kvalifikacijų pripažinimo ⁽³⁾ konsoliduota abipusio pripažinimo sistema, kuri iš pradžių buvo grindžiama 15 direktyvų. Joje numatytas automatinis riboto kiekio profesijų pripažinimas remiantis suderintais būtiniausiais rengimo reikalavimais (taikoma sektorių profesijoms), bendroji rengimo įrodymo pripažinimo sistema ir automatinis profesinės patirties pripažinimas. Direktyva 2005/36/EB taip pat nustatė naują laisvo paslaugų teikimo sistemą. Reikėtų priminti, kad pagal 2004 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2004/38/EB dėl Sąjungos piliečių ir jų šeimos narių teisės laisvai judėti ir gyventi valstybių narių teritorijoje ⁽⁴⁾ Sąjungos piliečių trečiųjų valstybių šeimų nariai naudojami vienodo požiūrio principu. Trečiųjų valstybių piliečiai taip pat gali naudotis jų atžvilgiu taikomu vienodo požiūrio principu diplomų, sertifikatų ir kitų profesinės kvalifikacijos dokumentų pripažinimo atžvilgiu laikantis atitinkamų nacionalinių procedūrų pagal konkrečius Sąjungos teisės aktus, kaip antai aktus dėl ilgalaikių leidimų gyventi prašytojų, pabėgėlių, „mėlynųjų kortelių turėtojų“ ir mokslininkų;

(2) 2010 m. spalio 27 d. komunikate „Bendrosios rinkos aktas. Dvylika svertų augimui skatinti ir pasitikėjimui stiprinti „Bendros pastangos skatinti naująjį augimą“ Komisija identifikavo poreikį modernizuoti Sąjungos teisę šioje srityje. 2011 m. spalio 23 d. Europos Vadovų Taryba savo išvadosse parėmė tokį modernizavimą ir paragino Europos Parlamentą ir Tarybą iki 2012 m. pabaigos pasiekti politinį susitarimą dėl Direktyvos 2005/36/EB peržiūros. 2011 m. lapkričio 15 d. rezoliucijoje dėl Direktyvos 2005/36/EB dėl profesinių kvalifikacijų pripažinimo įgyvendinimo ⁽⁵⁾ Europos Parlamentas taip pat paragino Komisiją pateikti pasiūlymą. 2010 m. spalio 27 d. patvirtintoje 2010 m. ES pilietybės ataskaitoje „Kliūčių ES piliečių teisėms šalinimas“ pabrėžiama, kad reikia mažinti su profesinių kvalifikacijų pripažinimu susijusią biurokratinę našą;

(3) notarams, kurie skiriami oficialiu Vyriausybės aktu, Direktyva 2005/36/EB neturėtų būti taikoma, atsižvelgiant į individualiose valstybėse narėse taikomą specifinę ir skirtingą notarų teisės užsiimti profesine veikla ir vertinamosi ja tvarką;

(4) siekiant stiprinti vidaus rinką bei skatinti laisvą specialistų judėjimą, kartu užtikrinant veiksmingesnį ir skaidresnį profesinių kvalifikacijų pripažinimo procesą, Europos profesinė kortelė sukurtų pridėtinę vertę. Visų pirma ta kortelė būtų naudinga tam, kad būtų galima palengvinti laikiną judumą ir pripažinimo pagal automatinio pripažinimo sistemą tvarką ir skatinti supaprastintą pripažinimo procesą pagal bendrąją sistemą. Europos profesinės kortelės paskirtis – supaprastinti pripažinimo procesą ir įvesti sąnaudų ir veiklos efektyvumą, kuris bus naudingas specialistams ir kompetentingoms institucijoms. Įvedant Europos profesinę kortelę reikėtų atsižvelgti į atitinkamos profesijos atstovų nuomonę, ir prieš ją įvedant derėtų atlikti jos tinkamumo atitinkamai profesijai ir jos poveikio valstybėms narėms vertinimą. Tas vertinimas prireikus turėtų būti atliekamas kartu su valstybėmis narėmis. Europos profesinė kortelė turėtų būti išduodama specialistui pateikus paraišką ir būtinus dokumentus, bei kompetentingoms institucijoms užbaigus atitinkamas patikrinimo procedūras. Kai Europos profesinė kortelė išduodama įsisteigimo tikslais, ji turėtų būti laikoma sprendimu dėl pripažinimo ir vertinama kaip kiti pripažinimo sprendimai pagal Direktyvą 2005/36/EB. Ja turėtų būti papildomi, o ne pakeičiami registracijos reikalavimai, taikomi teisei užsiimti konkrečia profesija. Europos profesinės kortelės nereikia įvesti teisės profesijoms, kurioms

⁽¹⁾ OL C 191, 2012 6 29, p. 103.

⁽²⁾ 2013 m. spalio 9 d. Europos Parlamento pozicija (dar nepaskelbta Oficialiajame leidinyje) ir 2013 m. lapkričio 15 d. Tarybos sprendimas.

⁽³⁾ OL L 255, 2005 9 30, p. 22.

⁽⁴⁾ OL L 158, 2004 4 30, p. 77.

⁽⁵⁾ OL C 153 E, 2013 5 31, p. 15.

jau įdiegtos profesinės kortelės pagal 1977 m. kovo 22 d. Tarybos direktyvoje 77/249/EEB, skirtoje padėti teisininkams veiksmingai naudotis laisve teikti paslaugas ⁽¹⁾, ir 1998 m. vasario 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 98/5/EB, skirtoje padėti teisininkams verstis nuolatine advokato praktika kitoje valstybėje narėje nei ta, kurioje buvo įgyta kvalifikacija ⁽²⁾, numatytą sistemą;

- (5) Europos profesinė kortelė turėtų veikti Vidaus rinkos informacinės sistemos (IMI), kuri sukurta Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (ES) Nr. 1024/2012 ⁽³⁾, pagrindu. Ta kortelė ir IMI turėtų didinti kompetentingų institucijų sinergiją ir tarpusavio pasitikėjimą, tuo pačiu metu padedant kompetentingoms institucijoms pašalinti administracinio darbo ir pripažinimo procedūrų dubliavimąsi, o specialistams – užtikrinti didesnę skaidrumą ir tikrumą;
- (6) paraiškos dėl Europos profesinės kortelės teikimo ir tos kortelės išdavimo tvarka turėtų būti aiškiai nustatyta, ir apimti pareiškėjo apsaugos priemonės bei atitinkamą apskundimo teisę. Įgyvendinimo aktuose turėtų būti nustatyti reikalavimai dėl vertimo raštu ir pareiškėjo mokėtinų mokesčių mokėjimo būdų, kad nebūtų sutrikdytas arba apsunkintas IMI darbas ir nebūtų uždelstas paraiškos nagrinėjimas. Už mokesčių dydžio nustatymą atsakingos valstybės narės. Vis dėlto apie nustatytą mokesčių dydį valstybės narės turėtų pranešti Komisijai. Europos profesinė kortelė ir susijusių veiksmų IMI sistemoje atlikimas turėtų užtikrinti saugomų duomenų vientisumą, autentiškumą ir konfidencialumą, ir kad juose laikoma informacija negalėtų būti prieinama neteisėtai ir be leidimo;
- (7) Direktyva 2005/36/EB taikoma tik tiems specialistams, kurie nori užsiimti ta pačia profesine veikla kitoje valstybėje narėje. Yra atvejų, kai atitinkama veikla priimančiojoje valstybėje yra profesinės veiklos, kuriai priskiriama sritis yra platesnė, dalis nei kilmės valstybėje narėje. Jei veiklos sričių skirtumai yra tokie dideli, kad siekiant kompensuoti trūkumus specialistas turėtų išklausti praktiškai visą mokymo ir rengimo programą, ir jei specialistas to prašo, priimančioji valstybė narė tokiomis konkrečiomis aplinkybėmis turėtų suteikti galimybę profesine veikla užsiimti iš dalies. Vis dėlto jei yra svarbių bendrojo intereso priežasčių, kurios apibrėžtos Europos Sąjungos Teisingumo Teismo praktikoje dėl Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo (toliau - SESV) 49 bei 56 straipsnių, ir kurios vis dar gali plėtotis toliau, valstybė narė turėtų turėti galimybę atmesti paraišką iš dalies užsiimti profesine veikla. Toks ypač būtų sveikatos priežiūros profesijų,

susijusių su visuomenės sveikata arba pacientų saugumu, atvejais. Suteikiant teisę iš dalies užsiimti profesine veikla nedaromas poveikis socialinių partnerių teisei organizuoti savo veiklą;

- (8) siekiant apsaugoti priimančiosios valstybės narės vietinius vartotojus, laikinai ir vienkartinai teikti paslaugas valstybėse narėse turėtų būti leidžiama tik taikant apsaugos priemones, visų pirma įvykdžius reikalavimą būti įgijus bent vienerių metų profesinę patirtį, įgytą per pastaruosius dešimt metų iki paslaugų teikimo tais atvejais, kai profesija nėra reglamentuojama kilmės valstybėje narėje. Valstybės narės turėtų turėti galimybę vykdyti sezoninės veiklos patikras, siekiant patikrinti, ar jų teritorijoje teikiamos paslaugos yra laikino ir vienkartinio pobūdžio. Tuo tikslu priimančioji valstybė narė turėtų galėti reikalauti, kad kartą per metus būtų pateikiama informacija apie jos teritorijoje faktiškai teikiamas paslaugas, jei tokios informacijos paslaugų teikėjas dar nepateikė sava-noriškai;
- (9) Direktyva 2005/36/EB valstybėms narėms suteikiama galimybė tikrinti paslaugų teikėjo profesines kvalifikacijas prieš jam pirmą kartą suteikiant paslaugas, jei profesija yra reglamentuojama ir daro poveikį visuomenės sveikatai ar saugai. Dėl šios priežasties buvo susidaręs teisinis netikrumas, o spręsti, ar reikia atlikti tokį išankstinį patikrinimą, buvo palikta kompetentingos institucijos diskrecijai. Siekiant užtikrinti teisinį tikrumą, specialistai turėtų nuo pat pradžių žinoti, ar būtinas išankstinis profesinių kvalifikacijų patikrinimas ir kada galima tikėtis sprendimo. Bet kuriuo atveju tokio išankstinio profesinės kvalifikacijos patikrinimo pagal laisvo paslaugų teikimo taisyklės sąlygos neturėtų būti griežtesnės nei sąlygos pagal steigimosi taisyklės. Kai reglamentuojama profesija daro poveikį visuomenės sveikatai ar saugai, Direktyva 2005/36/EB neturėtų būti daromas poveikis valstybių narių turimai galimybei taikyti reikalavimo apsidrausti, susijusio su profesine veikla, vadovaujantis taisyklėmis, taikytinomis pagal 2011 m. kovo 9 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2011/24/ES dėl paciento teisių į tarpvalstybines sveikatos priežiūros paslaugas įgyvendinimo ⁽⁴⁾ ir 2006 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2006/123/EB dėl paslaugų vidaus rinkoje ⁽⁵⁾;
- (10) buvo įrodyta, kad profesinio mokymo sistemos yra naudinga priemonė užtikrinti jaunimo užimtumą ir sudaryti sąlygas lengvam perėjimui nuo mokymosi prie profesinės veiklos. Taigi Direktyvoje 2005/36/EB reikėtų visapusiškai atsižvelgti į šių sistemų ypatumus;

⁽¹⁾ OL L 78, 1977 3 26, p. 17.

⁽²⁾ OL L 77, 1998 3 14, p. 36.

⁽³⁾ OL L 316, 2012 11 14, p. 1.

⁽⁴⁾ OL L 88, 2011 4 4, p. 45.

⁽⁵⁾ OL L 376, 2006 12 27, p. 36.

- (11) siekiant taikyti pripažinimo pagal bendrąją sistemą mechanizmą, būtina suskirstyti įvairias nacionalines švietimo ir mokslo sistemų schemas į skirtingus lygius. Tie lygiai, sukurti tik tam, kad veiktų bendroji sistema, neturėtų turėti įtakos nacionalinėms švietimo ir mokymo struktūroms ir valstybių narių kompetencijai toje srityje, įskaitant nacionalinę Europos kvalifikacijų sandaros (toliau - EKS) įgyvendinimo politiką. EKS yra ne tik priemonė skirta skatinti profesinių kvalifikacijų skaidrumą ir palyginamumą, bet ir naudingas papildomas informacijos šaltinis kompetentingoms institucijoms, sprendžiančioms kitose valstybėse narėse įgytų profesinių kvalifikacijų klausimą. Po Bolonijos proceso aukštojo mokslo institucijos pritaikė savo programų struktūrą prie dviejų pakopų (bakalauro ir magistro kvalifikacinių laipsnių) sistemos. Siekiant užtikrinti, kad Direktyvoje 2005/36/EB nustatyti penki kvalifikaciniai lygiai derėtų su šia nauja kvalifikacinių laipsnių struktūra, bakalauro kvalifikacinis laipsnis turėtų būti priskirtas d lygiui, o magistro kvalifikacinis laipsnis – e lygiui. Bendrosios sistemos įgyvendinimo tikslu nustatyti penki lygiai iš principo neturėtų būti toliau naudojami kaip kriterijus, kuriuo remiantis Sąjungos piliečiams būtų taikoma Direktyva 2005/36/EB, jei tai prieštarautų mokymosi visą gyvenimą principui;
- (12) vienerių metų profesinę patirtį turinčių specialistų iš valstybių narių, kuriose atitinkama profesija nėra reglamentuojama, pateikti prašymai dėl pripažinimo turėtų būti vertinami taip pat kaip specialistų iš valstybių narių, kuriose ta profesija yra reglamentuojama, pateikti prašymai. Jų profesinės kvalifikacijos turėtų būti lyginamos su profesinėmis kvalifikacijomis, kurių reikalaujama priimančiojoje valstybėje narėje, remiantis Direktyvoje 2005/36/EB nustatytais profesinės kvalifikacijos lygiais. Jei skirtumai yra esminiai, kompetentinga institucija turėtų turėti galimybę taikyti kompensacines priemones. Bet kokie teorinių žinių ir praktinių įgūdžių patikrinimo mechanizmai, kuriuos, kaip kompensacines priemones, reikalaujama taikyti, kad būtų suteikta teisė užsiimti atitinkama profesine veikla, turėtų užtikrinti skaidrumo ir nešališkumo principų įgyvendinimą ir juos atitikti;
- (13) nesant suderintų būtiniausių rengimo reikalavimų, kad būtų galima užsiimti reglamentuojama profesija pagal bendrąją sistemą, priimančioji valstybė narė turėtų ir toliau turėti galimybę taikyti kompensacinę priemonę. Tokios priemonės turėtų būti proporcingos, ir visų pirma turėtų būti atsižvelgta į žinias, įgūdžius ir kompetencijas, kurias pareiškėjas įgijo per savo profesinę patirtį arba mokymąsi pagal mokymosi visą gyvenimą principą, tuo tikslu oficialiai patvirtintus atitinkamos įstaigos. Sprendimas dėl kompensacinės priemonės taikymo turėtų būti deramai pagrįstas, kad pareiškėjas geriau suprastų savo padėtį ir galėtų kreiptis dėl teisminės peržiūros nacionaliniuose teismuose pagal Direktyvą 2005/36/EB;
- (14) atlikus Direktyvos 2005/36/EB peržiūrą paaiškėjo, kad reikia atnaujinti ir aiškiai išdėstyti, suteikiant daugiau lankstumo, IV priede pateiktus pramoninės, komercinės ir amatininkų veiklos sąrašus ir tuo pačiu palikti galioti toms veiklos rūšims automatinio pripažinimo sistemą, grindžiamą profesine patirtimi. Dabartinis IV priedas pagrįstas 1958 m. Tarptautiniu standartiniu gamybinio visų ekonominės veiklos rūšių klasifikatoriumi (angl. ISIC) ir nebeatitinka šiuolaikinės ekonominės veiklos rūšių struktūros. Nuo 1958 m. ISIC buvo keliskart peržiūrėtas. Todėl Komisija turėtų turėti galimybę pritaikyti IV priedą, kad ir toliau automatinio pripažinimo sistema išliktų nepakitusi;
- (15) tęstinis kvalifikacijos tobulinimas prisideda prie specialistų, kurie naudojami automatinio profesinės kvalifikacijos pripažinimu, vykdomos veiklos saugos ir efektyvumo. Svarbu toliau skatinti tų profesijų atstovų tęstinį kvalifikacijos tobulinimą. Valstybės narės visų pirma turėtų skatinti medicinos gydytojų, gydytojų specialistų, šeimos gydytojų, bendrosios praktikos slaugytojų, gydytojų odontologų, gydytojų odontologų specialistų, veterinarijos gydytojų, akušerių, vaistinėlių ir architektų tęstinį kvalifikacijos tobulinimą. Apie valstybių narių taikomas priemones, kuriomis skatinamas tęstinis šių profesijų atstovų kvalifikacijos tobulinimas, derėtų pranešti Komisijai, o valstybės narės turėtų keistis geriausia šios srities praktika. Tęstinis kvalifikacijos tobulinimas turėtų apimti techninės, mokslinės, reguliavimo ir etinės kvalifikacijos tobulinimą ir skatinti specialistus dalyvauti su jų profesija susijusiame mokymesi visą gyvenimą;
- (16) suderintais būtiniausiais rengimo reikalavimais pagrįsta automatinio pripažinimo sistema priklauso nuo to, ar valstybės narės laiku praneša apie naujus arba pakeistus formalių kvalifikacijų įrodymus, ir ar Komisija juos paskelbia. Kitaip tokių kvalifikacijų turėtojai neturės garantijų, kad jie galėtų pasinaudoti automatinio pripažinimu. Siekiant didinti skaidrumą ir supaprastinti naujai praneštų kvalifikacijų nagrinėjimo tvarką, valstybės narės turėtų teikti informaciją apie rengimo programų trukmę ir turinį, kurie turi atitikti Direktyvoje 2005/36/EB nustatytus būtiniausius rengimo reikalavimus;
- (17) Europos kreditų perkėlimo sistemos (toliau - ECTS) kreditai jau naudojami daugumoje Sąjungos aukštojo mokslo institucijų, ir jie vis dažniau naudojami taip pat rengiant kursus, kuriuos išklausių įgyjamos kvalifikacijos siekiant užsiimti reglamentuojama profesija. Todėl reikia numatyti galimybę išreikšti programos trukmę ir ECTS. Ta galimybė neturėtų daryti įtakos kitiems automatinio pripažinimo reikalavimams. Vienas ECTS kreditas atitinka 25–30 valandų trukmės mokymosi laiką, o vienerius akademinius metus paprastai sudaro 60 kreditų;

- (18) siekiant užtikrinti aukšto lygio visuomenės sveikatą ir pacientų saugumą Sąjungoje bei modernizuoti Direktyvą 2005/36/EB, būtina pakeisti pagrindinio medicininio rengimo apibrėžties kriterijus, kad su minimaliu metų ir valandų skaičiumi susijusios sąlygos taptų kaupiamojo pobūdžio. Šiuo pakeitimu nėra siekiama sušvelninti rengimo reikalavimų, taikomų pagrindiniam mediciniam rengimui;
- (19) siekiant paskatinti medicinos specialistų, kurie jau yra įgiję medicinos specialisto kvalifikaciją ir po to dalyvauja kitoje specialistų rengimo programoje, judumą, valstybėms narėms turėtų būti leidžiama taikyti išimtis nuo tam tikros rengimo programos dalies, jei specialistas tą vėlesnės rengimo programos dalį jau yra išklaušęs pagal ankstesnę medicinos specialistų rengimo programą valstybėje narėje. Su tam tikrais apribojimais valstybėms narėms turėtų būti leista nustatyti tokias išimtis medicinos specialybėms, kurioms taikoma automatinio pripažinimo sistema;
- (20) slaugytojų profesija per pastaruosius tris dešimtmečius gerokai pakito: dėl bendruomenės pagrindu organizuojamos sveikatos priežiūros, sudėtingesnių terapijos būdų ir nuolat besivystančių technologijų slaugytojams tenka daugiau atsakomybės. Slaugytojų rengimo, kuris vadovaujantis nacionalinėmis tradicijomis vis dar organizuojamas skirtingai, organizavimo atveju derėtų numatyti patikimesnes ir labiau į rezultatus nukreiptas užtikrinimo priemones, kad specialistas rengimo metu įgijo tam tikrų žinių bei įgūdžių ir sugeba taikyti bent tam tikras kompetencijas, jog vykdytų su atitinkama profesija susijusią veiklą;
- (21) siekiant parengti akušerius taip, kad jie patenkintų su jų veikla susijusius sudėtingus sveikatos priežiūros poreikius, akušerijos praktikantai prieš pradėdami akušerijos rengimą turėtų turėti tvirtą bendrojo išsilavinimo pagrindą. Todėl į akušerių rengimą turėtų būti leidžiama priimti tik asmenis su aukštesniu, t. y. 12 metų, bendruoju išsilavinimu arba tuos, kurie sėkmingai išlaikė lygiavertį egzaminą, išskyrus tuos atvejus, kai specialistas jau turi bendrosios praktikos slaugytojo kvalifikaciją. Akušerių rengimas turėtų geriau užtikrinti, kad specialistas įgijo tam tikrų žinių bei įgūdžių, būtinų vykdyti akušerio veiklą, nurodytą Direktyvoje 2005/36/EB;
- (22) siekiant supaprastinti automatinio medicinos ir odontologijos specialybių pripažinimo sistemą, toms specialybėms, kurios yra bendros bent dviejuose penktadaliuose valstybių narių, turėtų būti taikoma Direktyva 2005/36/EB;
- (23) didelis valstybių narių skaičius nusprendė suteikti teisę užsiimti bet kokia veikla farmacijos srityje ir leisti ją vykdyti remiantis kitoje valstybėje narėje įgytą vaistinininko kvalifikacijų pripažinimu nuo Direktyvos 2005/36/EB įsigaliojimo datos. Vis dėlto toks kitoje valstybėje narėje įgytų profesinių kvalifikacijų pripažinimas neturėtų kliudyti valstybei narei išsaugoti nediskriminacinių taisyklių, reglamentuojančių bet kokių vaistinių geografinį pasiskirstymą savo teritorijoje, nes Direktyva 2005/36/EB tokių taisyklių nekoordinuoja. Vis dėlto nukrypti leidžiančiomis nuostatomis nuo automatinio profesinių kvalifikacijų pripažinimo, kurios vis dar reikalingos valstybėje narėje, nebeturėtų būti ribojama vaistinininkų, kurie jau gavo tokiomis nuostatomis besinaudojančios valstybės narės pripažinimą ir kurie faktiškai ir teisėtai tam tikrą laikotarpį jau vykdo vaistinininko veiklą tos valstybės narės teritorijoje, veiklą;
- (24) automatinio pripažinimo sistemos veikimas priklauso nuo pasitikėjimo rengimo reikalavimais, kuriais grindžiamos specialistų kvalifikacijos. Todėl svarbu, kad būtiniausi architektų rengimo reikalavimai atitiktų naujus architektų lavinimo pokyčius, ypač atsižvelgus į pripažintą poreikį akademinį išsilavinimą papildyti profesine patirtimi, įgyta vadovaujant kvalifikuotiems architektams. Tuo pačiu metu būtiniausi rengimo reikalavimai turėtų būti pakankamai lankstūs, kad nebūtų nepagrįstai ribojama valstybių narių teisė organizuoti savo švietimo sistemas;
- (25) Įvedus bendruosius rengimo principus, Direktyva 2005/36/EB turėtų būti skatinamas dar didesnis profesinių kvalifikacijų automatinis pripažinimas tų profesijų, kurioms šiuo metu tai netaikoma, atžvilgiu. To siekti reikėtų atsižvelgiant į valstybių narių kompetenciją spręsti dėl profesinių kvalifikacijų, kurios būtinos norint užsiimti profesine veikla jų teritorijoje, taip pat dėl jų švietimo ir rengimo sistemų turinio bei organizavimo. Bendrieji rengimo principai turėtų būti įgyvendinami kaip bendrosios rengimo struktūros, pagrįstos bendru žinių, įgūdžių ir kompetencijų rinkiniu arba bendraisiais rengimo testais. Turėtų būti įmanoma, kad bendrosios rengimo struktūros taip pat būtų taikomos specialybėms, kurios šiuo metu nesinaudoja automatinio pripažinimo nuostatomis pagal Direktyvą 2005/36/EB, ir kurios susijusios su profesijomis, kurioms taikomas III antraštinės dalies III skyrius, ir kuriomis užsiimant vykdoma joms išskirtinai numatyta aiškiai apibrėžta konkreti veikla. Tokių specialybių, ypač medicinos specialybių, bendrosiomis rengimo struktūromis turėtų būti užtikrintas aukšto lygio visuomenės sveikata ir pacientų saugumas. Pagal bendrąsias rengimo struktūras įgytos profesinės kvalifikacijos valstybėse narėse turėtų būti pripažįstamos automatiškai. Sąjungos lygio profesinėms organizacijoms ir, tam tikromis aplinkybėmis, nacionalinėms profesinėms organizacijoms bei kompetentingoms institucijoms turėtų būti suteikta galimybė pateikti Komisijai pasiūlymus dėl bendrųjų rengimo principų, kad nacionaliniai koordinatoriai galėtų atlikti galimo tokių principų poveikio nacionalinėms švietimo ir rengimo sistemoms, taip pat nacionalinėms taisyklėms dėl teisės užsiimti reglamentuojamomis profesijomis, vertinimą;

- (26) Direktyvoje 2005/36/EB jau numatyta specialistų pareiga turėti reikiamus kalbos įgūdžius. Peržiūrėjus šios pareigos taikymą paaiškėjo, kad, visų pirma siekiant geriau užtikrinti pacientų saugumą, reikia aiškiau apibrėžti kompetentingų institucijų ir darbdavių vaidmenis. Kompetentingos institucijos turėtų galėti patikrinti kalbos mokėjimą po profesinių kvalifikacijų pripažinimo. Svarbu, kad specialistų, kurių veikla daro poveikį pacientų saugumui, kalbos įgūdžiai pagal Direktyvą 2005/36/EB būtų patikrinami prieš suteikiant specialistui teisę užsiimti profesine veikla priimančiojoje valstybėje narėje. Vis dėlto kalbos įgūdžių kontrolė turėtų būti pagrįsta ir būtina aptariamoms profesijoms ir ja neturėtų būti siekiama neįleisti specialistų iš kitų valstybių narių į priimančiosios valstybės narės darbo rinką. Siekiant užtikrinti proporcingumo principo laikymąsi ir padidinti specialistų judumą Sąjungoje, kompetentingų institucijų arba joms prižiūrint atliekamas tikrinimas turėtų apsiriboti vienos priimančiosios valstybės narės oficialiosios kalbos mokėjimo tikrinimu arba priimančiosios valstybės narės vienos administracinės mokėjimo tikrinimu su sąlyga, kad ta administracinė kalba taip pat yra oficialioji Sąjungos kalba. Tai neturėtų kliudyti priimančiosioms valstybėms narėms skatinti specialistus vėliau išmokyti kitą kalbą, jei tai būtina vykdomai profesinei veiklai. Darbdaviai taip pat ir toliau turėtų atlikti svarbų vaidmenį darbo vietose tikrindami profesinei veiklai vykdyti būtiną kalbų mokėjimą;
- (27) nacionalinės taisyklės, kuriomis nustatoma teisių užsiimti reglamentuojamomis profesijomis įgijimo tvarka, neturėtų būti kliūtimi jaunų absolventų judumui. Taigi absolventui atlikus profesinę praktiką kitoje valstybėje narėje, atitinkama praktika turėtų būti pripažįstama, kai absolventas prašo suteikti teisę užsiimti reglamentuojama profesija kilmės valstybėje narėje. Kitoje valstybėje narėje atliktos profesinės praktikos pripažinimas turėtų būti grindžiamas aiškiu raštišku mokymosi tikslų ir pавestų užduočių, kuriuos nustato praktikanto vadovas priimančiojoje valstybėje narėje, aprašymu. Valstybės narės, nagrinėdamos prašymą leisti užsiimti reglamentuojama profesija, turėtų atsižvelgti į trečiosiose šalyse atliktą profesinę praktiką;
- (28) Direktyvoje 2005/36/EB numatyta nacionalinių kontaktinių centrų sistema. Įsigaliojus Direktyvai 2006/123/EB ir pagal tą direktyvą įdiegus vieno langelio principu veikiančius kontaktinius centrus, kai kurios funkcijos gali dubliuotis. Todėl siekiant užtikrinti, kad kasdienis vidaus rinkos taisyklių taikymas individualiais sudėtingais piliečių atvejais būtų kontroliuojamas nacionaliniu lygiu, Direktyva 2005/36/EB įsteigti nacionaliniai kontaktiniai centrai turėtų tapti pagalbos centrais, kurių pagrindinė paskirtis – konsultuoti piliečius, įskaitant asmenines konsultacijas, ir teikti jiems pagalbą. Prireikus pagalbos centrai turėtų palaikyti ryšius su kitų valstybių narių kompetentingomis institucijomis ir pagalbos centrais. Europos profesinės kortelės klausimu valstybės narės savo nuožiūra turėtų turėti galimybę nuspręsti, ar pagalbos centrai veikia kaip kilmės valstybės narės kompetentinga institucija, ar teikia atitinkamai kompetentingai institucijai paramą tvarkant paraiškas dėl Europos profesinės kortelės ir tvarkant IMI bylas (toliau – IMI byla). Laisvo paslaugų teikimo srityje, jei atitinkama profesija nėra reglamentuojama kilmės valstybėje narėje, pagalbos centrai taip pat gali dalyvauti administracinio bendradarbiavimo tikslais numatytame keitimėsi informacija.
- (29) šia direktyva prisidedama prie aukšto sveikatos ir vartotojų apsaugos lygio užtikrinimo. Direktyvoje 2005/36/EB jau numatytos išsamios valstybių narių pareigos keistis informacija. Tos pareigos turėtų būti sustiprintos. Ateityje valstybės narės turėtų ne tik reaguoti į prašymus suteikti informaciją, bet jų kompetentingoms institucijoms taip pat turėtų būti suteikti įgaliojimai pagal savo kompetenciją savo iniciatyva įspėti kitų valstybių narių kompetentingas institucijas apie specialistus, kurie nebeturi teisės vykdyti savo profesinę veiklą. Būtiną specialų įspėjimo mechanizmas sveikatos priežiūros specialistų pagal Direktyvą 2005/36/EB atžvilgiu. Tokia tvarka turėtų būti taikoma ir veterinarijos gydytojams, taip pat specialistams, vykdantiems veiklą, susijusią su nepilnamečių asmenų ugdymu, įskaitant vaikų priežiūros ir ikimokyklinio bei priešmokyklinio ugdymo srityje dirbančius specialistus. Pareiga siųsti įspėjimą turėtų būti taikoma tik valstybėms narėms, kuriose tokios profesijos reglamentuojamos. Visos valstybės narės turėtų būti įspėtos, jei specialistas dėl drausminės nuobaudos ar apkaltinamojo nuosprendžio neteko teisės, net ir laikinai, užsiimti profesine veikla tam tikroje valstybėje narėje. Įspėjime turėtų būti nurodyti visi turimi veiklos apribojimo arba draudimo laikotarpio (apibrėžto arba neapibrėžto) duomenys. Šis įspėjimas turi būti aktyvinamas per IMI, nesvarbu, ar specialistas pasinaudojo kokiomis nors Direktyvoje 2005/36/EB numatytomis teisėmis ir ar jis pateikė paraišką dėl profesinių kvalifikacijų pripažinimo išduodant Europos profesinę kortelę arba kitu toje direktyvoje numatytu būdu. Įspėjimo procedūra turėtų atitikti Sąjungos teisę, kuria reglamentuojama asmens duomenų ir pagrindinių teisių apsauga. Įspėjimo procedūra neturėtų būti įvedama siekiant pakeisti ar pritaikyti valstybių narių susitarimus dėl bendradarbiavimo teisingumo ir vidaus reikalų srityse. Kompetentingos institucijos pagal Direktyvą 2005/36/EB neturėtų privalėti dalyvauti tokia bendradarbiavime teikdamos pagal tą direktyvą numatytus įspėjimus;
- (30) viena iš didžiausių kliūčių, su kuriomis susiduria pilietis, besidomintis darbu kitoje valstybėje narėje, yra administracinių procedūrų, kurių jis turi laikytis, sudėtingumas ir nepakankamas aiškumas. Direktyva 2006/123/EB jau įpareigojo valstybes nares per vieno langelio principu veikiančius kontaktinius centrus užtikrinti lengvą prieigą prie informacijos ir galimybę atlikti procedūras. Profesinių kvalifikacijų pripažinimo pagal Direktyvą 2005/36/EB siekiantys piliečiai jau gali naudotis vieno langelio principu veikiančiais kontaktiniais centrais, jei jiems taikoma Direktyva 2006/123/EB. Tačiau Direktyva

2006/123/EB netaikoma darbo ieškantiems asmenims ir sveikatos priežiūros specialistams, todėl jiems prieinama informacija yra nepakankama. Todėl naudotojo požiūriu yra poreikis patikslinti, kad ta informacija būtų lengvai prieinama. Taip pat svarbu, kad valstybės narės ne tik prisiimtų atsakomybę nacionaliniu lygiu, bet ir bendradarbiautų tarpusavyje ir su Komisija, siekiant užtikrinti, kad visi Sąjungos specialistai, pasinaudodami vieno langelio principu veikiančiais kontaktiniais centrais arba atitinkamomis kompetentingomis institucijomis, galėtų lengvai ir patogiai naudotis įvairiakalbe informacija ir lengvai atlikti procedūras. Nuorodos turėtų būti pateikiamos ir kitose svetainėse, pavyzdžiui, portale „Jūsų Europa“;

nustatoma, kaip, kada ir kokių dokumentų atžvilgiu atitinkamai profesijai kompetentingos institucijos gali pareikalauti pateikti patvirtintas dokumentų kopijas, techninių specifikacijų ir priemonių, kurių reikės norint užtikrinti Europos profesinėje kortelėje ir IMI byloje laikomos informacijos vientisumą, konfidencialumą ir tikslumą, sąlygų ir procedūrų, kurias reikės įvykdyti, kad būtų galima išduoti Europos profesinę kortelę, taisyklių dėl prieigos prie IMI bylos sąlygų, Europos profesinės kortelės autentiškumo ir galiojimo tikrinimo techninių priemonių ir procedūrų, taip pat dėl išpėjimo mechanizmo taikymo, priimti;

(31) Komisijai turėtų būti suteikti įgaliojimai priimti aktus pagal SESV 290 straipsnį, kad ji galėtų papildyti ar iš dalies pakeisti tam tikras neesmines Direktyvos 2005/36/EB nuostatas, t. y. atnaujinti 21 straipsnio 6 dalyje nurodytą žinių ir įgūdžių sąrašą, atnaujinti I priedą, atnaujinti ir paaiškinti IV priede pateikiamą veiklos rūšių sąrašą, atlikti V priedo 5.1.1–5.1.4, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2, 5.6.2 ir 5.7.1 punktų pakeitimus, suderinti minimalius medicinos specialistų ir odontologijos specialistų rengimo laikotarpius, į V priedo 5.1.3 punktą įtraukti naujų medicinos specialybių, padaryti V priedo 5.2.1, 5.3.1, 5.4.1, 5.5.1 ir 5.6.1 punktuose pateikiamo sąrašo pakeitimus, į V priedo 5.3.3 punktą įtraukti naujų odontologijos specialybių, apibrėžti bendrųjų rengimo struktūrų taikymo sąlygas ir apibrėžti bendrųjų rengimo testų taikymo sąlygas. Ypač svarbu, kad Komisija parengiamųjų darbų metu tinkamai konsultuotųsi, įskaitant konsultacijas ekspertų lygiu. Ruošdama ir rengdama deleguotuosius aktus Komisija turėtų užtikrinti, kad susiję dokumentai būtų tuo pačiu metu tinkamai laiku persiųsti Europos Parlamentui ir Tarybai;

(34) Komisija priimdama įgyvendinimo aktus ir atsižvelgdama į jų ypatumus, veikdama netaikant Reglamento (ES) Nr. 182/2011, turėtų nuspręsti atmesti siūlomą I priedo atnaujinimą, jei nėra įvykdytos Direktyvoje 2005/36/EB nustatytos sąlygos, prašyti atitinkamos valstybės narės netaikyti nukrypti leidžiančios nuostatos dėl adaptacijos laikotarpio arba tinkamumo testo pasirinkimo, jei ta nuostata nėra tinkama arba prieštarauja Sąjungos teisei, atmesti siūlomus V priedo 5.1.1–5.1.4, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2, 5.6.2 ir 5.7.1 punktų pakeitimus, jei nėra įvykdytos Direktyvoje 2005/36/EB nustatytos sąlygos, sudaryti nacionalinių profesinių kvalifikacijų ir nacionalinių profesinių vardų, kuriems taikomas automatinis pripažinimas pagal bendrąjį rengimo struktūrą, sąrašą, sudaryti valstybių narių, kuriose organizuojami bendrieji rengimo testai, sąrašą, nustatyti bendrųjų rengimo testų dažnį per kalendorinius metus ir kitas jų organizavimui būtinas nuostatas, taip pat leisti atitinkamai valstybei narei ribotą laikotarpį nukrypti nuo atitinkamų Direktyvos 2005/36/EB nuostatų;

(32) siekiant užtikrinti vienodas Direktyvos 2005/36/EB įgyvendinimo sąlygas, Komisijai turėtų būti suteikti įgyvendinimo įgaliojimai. Tais įgaliojimais turėtų būti naudojamosi laikantis 2011 m. vasario 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 182/2011, kuriuo nustatomos valstybių narių vykdomos Komisijos naudojimosi įgyvendinimo įgaliojimais kontrolės mechanizmų taisyklės ir bendrieji principai⁽¹⁾;

(35) kadangi abipusis vertinimas pagal Direktyvą 2006/123/EB davė gerų rezultatų, panašią vertinimo sistemą reikėtų įtraukti ir į Direktyvą 2005/36/EB. Valstybės narės turėtų pranešti, kurios profesijos jose yra reglamentuojamos ir dėl kokių priežasčių, bei aptarti tarpusavyje išvadas. Taikant tokią sistemą specialistų paslaugų rinka taptų skaidresnė;

(33) dėl tų įgyvendinimo aktų techninio pobūdžio nagrinėjimo procedūra turėtų būti taikoma įgyvendinimo aktams dėl Europos profesinės kortelės įvedimo konkrečioms profesijoms, Europos profesinės kortelės formos, paraiškų raštu nagrinėjimo, vertimų raštu, kuriuos turi pateikti paraišką dėl Europos profesinės kortelės pagrindžiantis pareiškėjas, išsamios informacijos apie dokumentus, kuriuos reikia pateikti pagal Direktyvą 2005/36/EB, kad paraiška būtų išsamė, mokesčio už tą kortelę mokėjimo ir mokėjimų tvarkymo procedūrų, taisyklių, kuriomis

(36) Komisija turėtų deramai nedelsdama įvertinti pripažinimo tvarką, taikytiną bendrosios praktikos slaugytojo formaliąją kvalifikaciją įrodančiam dokumentui, išduodamam Rumunijoje. Toks vertinimas turėtų remtis specialios tobulinimo programos, kurią Rumunija turėtų įsteigti pagal savo įstatymus ir kitus teisės aktus ir dėl kurios Rumunija turėtų bendradarbiauti su kitomis valstybėmis narėmis ir Komisija, rezultatais. Tokios specialios tobulinimo programos tikslas turėtų būti siekis sudaryti galimybę programos dalyviams pakelti savo profesinę kvalifikaciją, kad būtų sėkmingai įgyvendinti visi Direktyvoje 2005/36/EB nustatyti būtiniausi rengimo reikalavimai;

⁽¹⁾ OL L 55, 2011 2 28, p. 13.

- (37) kadangi šios direktyvos tikslai, t. y. racionalizuoti, supaprastinti ir patobulinti profesinių kvalifikacijų pripažinimo taisyklės negali būti tinkamai įgyvendinti vien valstybių narių pastangomis, nes dėl to neišvengiamai būtų pradėta taikyti skirtingus reikalavimus ir procedūrų režimus, o tai sudarytų nereikalingų kliūčių specialistų judumui ir dėl nuoseklumo, skaidrumo ir suderinamumo tų tikslų būtų geriau siekti Sąjungos lygiu, laikymasi Europos Sąjungos Sutarties 5 straipsnyje nustatyto subsidiarumo principo Sąjunga gali patvirtinti priemones. Pagal tame straipsnyje nustatytą proporcingumo principą šia direktyva neviršijama to, kas būtina nurodytiems tikslams pasiekti;
- (38) pagal 2011 m. rugsėjo 28 d. valstybių narių ir Komisijos bendrą politinį pareiškimą dėl aiškinamųjų dokumentų ⁽¹⁾ valstybės narės išipareigojo pagrindais atvejais prie pranešimų apie savo perkėlimo į nacionalinę teisę priemones pridėti vieną ar daugiau dokumentų, kuriuose paaiškinamos direktyvos nuostatų ir nacionalinių perkėlimo priemonių atitinkamų dalių sąsajos. Šios direktyvos atveju teisės aktų leidėjas laikosi nuomonės, kad tokių dokumentų perdavimas yra pagrįstas;
- (39) vadovaujantis 2000 m. gruodžio 18 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 45/2001 dėl asmenų apsaugos Bendrijos institucijoms ir įstaigoms tvarkant asmens duomenis ir laisvo tokių duomenų judėjimo ⁽²⁾ 28 straipsnio 2 dalimi buvo konsultuojamasi su Europos duomenų apsaugos priežiūros pareigūnu, kuris pateikė nuomonę 2012 m. kovo 8 d. ⁽³⁾;
- (40) todėl Direktyvą 2005/36/EB ir Reglamentą (EB) Nr. 1024/2012 reikėtų atitinkamai iš dalies pakeisti,

PRIĖMĖ ŠIĄ DIREKTYVĄ:

1 straipsnis

Direktyvos 2005/36/EB pakeitimai

Direktyva 2005/36/EB iš dalies keičiama taip:

1. 1 straipsnis papildomas šia pastraipa:

„Šia direktyva taip pat nustatomos taisyklės dėl teisės iš dalies užsiimti reglamentuojama profesija ir kitoje valstybėje narėje atliktos profesinės praktikos pripažinimo.“

2. 2 straipsnis iš dalies keičiamas taip:

a) 1 dalis papildoma šia pastraipa:

„Ši direktyva taip pat taikoma visiems valstybės narės piliečiams, kurie atliko profesinę praktiką ne savo kilmės valstybėje narėje.“;

b) pridedama ši dalis:

„4. Ši direktyva netaikoma oficialiu Vyriausybės aktu paskirtiems notarams.“

3. 3 straipsnis iš dalies keičiamas taip:

a) 1 dalis iš dalies keičiama taip:

i) f ir h punktai pakeičiami taip:

„f) „profesinė patirtis“ – faktiškas ir teisėtas užsiėmimas atitinkama profesija visą darbo laiką arba jam prilygstančiu ne visu darbo laiku valstybėje narėje;

h) „tinkamumo testas“ – pareiškėjo profesinių žinių, įgūdžių ir kompetencijų patikrinimas, kurį atlieka arba pripažįsta priimančiosios valstybės narės kompetentingos institucijos, norėdamos įvertinti pareiškėjo kompetenciją vykdyti reglamentuojamą profesinę veiklą toje valstybėje narėje.

Kad būtų galima atlikti šį testą, kompetentingos institucijos sudaro dalykų, kurių trūksta, palyginus priimančiojoje valstybėje narėje reikalaujamą ir pareiškėjo įgytąjį rengimą, patvirtintą pareiškėjo turimame diplome ar kitame formalios kvalifikacijos įrodyme, sąrašą.

Tinkamumo testas turi būti rengiamas atsižvelgiant į tai, kad pareiškėjas yra kvalifikuotas specialistas kilmės valstybėje narėje arba toje valstybėje narėje, iš kurios jis yra atvykęs. Į testą įtraukiami iš sąrašo atrinkti dalykai, kuriuos išmanyti yra būtina, kad priimančiojoje

⁽¹⁾ OL C 369, 2011 12 17, p. 14.

⁽²⁾ OL L 8, 2001 1 12, p. 1.

⁽³⁾ OL C 137, 2012 5 12, p. 1.

valstybėje narėje būtų galima užsiimti aptariama profesija. Testu taip pat gali būti tikrinamas priimančiojoje valstybėje narėje atitinkamoms veiklos rūšims taikomų profesinių taisyklių išmanymas.

kreditų sistema, naudojama Europos aukštojo mokslo erdvėje.“;

b) 2 dalies trečia pastraipa pakeičiama taip:

Išsamų tinkamumo testo taikymą ir pareiškėjo, pageidaujancio pasirengti tinkamumo testui priimančiojoje valstybėje narėje, statusą toje valstybėje narėje nustato tos valstybės narės kompetingos institucijos;“;

„Valstybė narė, pripažinusi pirmoje pastraipoje minimą asociaciją ar organizaciją, kiekvieną kartą apie tai informuoja Komisiją. Komisija įvertina, ar ta asociacija arba organizacija atitinka antroje pastraipoje numatytas sąlygas. Siekiant deramai atsižvelgti į reguliavimo raidą valstybėse narėse, Komisijai suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus pagal 57c straipsnį dėl I priedo atnaujinimo, kai įvykdytos antroje pastraipoje numatytos sąlygos.

ii) papildoma šiais punktais:

Kai antroje pastraipoje numatytos sąlygos nėra įvykdytos, Komisija priima įgyvendinimo aktą, kuriuo atmetamas pasiūlymas dėl I priedo atnaujinimo.“

„j) „profesinė praktika“ – nedarant poveikio 46 straipsnio 4 dalies taikymui, prižiūrimos profesinės praktikos, su sąlyga, kad ji yra būtina siekiant įgyti teisę užsiimti reglamentuojama profesija ir kuri atliekama mokymo, kurį baigus išduodamas diplomai, metu arba po jo, laikotarpiu;

4. 4 straipsnis iš dalies keičiamas taip:

a) 1 dalis pakeičiama taip:

k) „Europos profesinė kortelė“ – elektroninė kortelė, įrodanti, kad specialistas įvykdė visas būtinas sąlygas, kad galėtų laikinai arba vienkartinai teikti paslaugas priimančiojoje valstybėje narėje arba kad profesinės kvalifikacijos pripažintos siekiant įsisteigti priimančiojoje valstybėje narėje;

„1. Priimančiajai valstybei narei pripažinus profesinę kvalifikaciją asmenys įgyja teisę užsiimti toje valstybėje narėje ta pačia profesija, kuriai jie laikomi turinčiais kvalifikaciją kilmės valstybėje narėje, ir užsiimti ja priimančiojoje valstybėje narėje tokiomis pačiomis sąlygomis kaip ir tos šalies piliečiai.“;

l) „mokymasis visą gyvenimą“ – bendrasis lavinimas, profesinis rengimas, visą gyvenimą trunkantis neformalus švietimas ir neoficialus mokymasis, kurio dėka tobulinamos žinios, įgūdžiai ir kompetencijos, galintys apimti ir profesinės etikos sritį;

b) pridedama ši dalis:

„3. Nukrypstant nuo 1 dalies, teisė iš dalies užsiimti profesine veikla priimančiojoje valstybėje narėje suteikiama laikantis 4f straipsnyje nustatytų sąlygų.“

m) „svarbios bendrojo intereso priežastys“ – priežastys, kurios tokiomis pripažintos Europos Sąjungos Teisingumo Teismo praktikoje;

5. Įterpiami šie straipsniai:

„4a straipsnis

Europos profesinė kortelė

n) „Europos aukštojo mokslo kreditų perkėlimo sistemos arba ECTS kreditai“ – aukštojo mokslo

1. Valstybės narės išduoda Europos profesinę kortelę profesinę kvalifikaciją turintiems asmenims jų prašymu ir su sąlyga, kad Komisija priėmė 7 dalyje numatytus atitinkamus įgyvendinimo aktus.

2. Kai pagal 7 dalį priimant atitinkamus įgyvendinimo aktus konkrečiai profesijai įvedamas Europos profesinės kortelės taikymas, atitinkamą profesinę kvalifikaciją turintis asmuo gali pasirinkti – pateikti paraišką išduoti tokią kortelę arba pasinaudoti II ir III antraštinėse dalyse numatytomis procedūromis.

3. Valstybės narės užtikrina, kad Europos profesinės kortelės turėtojas galėtų naudotis visomis 4b–4e straipsniuose nurodytomis teisėmis.

4. Kai profesinę kvalifikaciją turintis asmuo ketina teikti paslaugas pagal II antraštinę dalį, išskyrus nurodytąsias 7 straipsnio 4 dalyje, Europos profesinę kortelę išduoda kilmės valstybės narės kompetentinga institucija pagal 4b ir 4c straipsnius. Europos profesinės kortelė, kai taikytina, prilygsta 7 straipsnyje nurodytai deklaracijai.

5. Kai profesinę kvalifikaciją turintis asmuo ketina įsisteigti kitoje valstybėje narėje pagal III antraštinės dalies I–IIIa skyrių arba teikti paslaugas pagal 7 straipsnio 4 dalį, kilmės valstybės narės kompetentinga institucija atlieka visus parengiamuosius darbus, susijusius su Vidaus rinkos informacinėje sistemoje (toliau – IMI) sukurta atskira pareiškėjo byla (toliau – IMI byla), kaip numatyta 4b ir 4d straipsniuose. Europos profesinę kortelę išduoda priimančiosios valstybės narės kompetentinga institucija pagal 4b ir 4d straipsnius.

Įsisteigimo tikslais Europos profesinės kortelės išdavimas savaime nesuteikia teisės užsiimti konkrečia profesija, jei, prieš įvedant Europos profesinę kortelę tai profesijai, priimančiojoje valstybėje narėje jau buvo taikomi registracijos reikalavimai arba kitos kontrolės procedūros.

6. Valstybės narės skiria kompetentingas institucijas IMI byloms tvarkyti ir Europos profesinėms kortelėms išduoti. Tos institucijos užtikrina nešališką, objektyvų ir savalaikį paraiškų dėl Europos profesinės kortelės nagrinėjimą. 57b straipsnyje nurodyti pagalbos centrai taip pat gali atlikti kompetentingos institucijos funkcijas. Valstybės narės užtikrina, kad kompetentingos institucijos ir pagalbos centrai informuotų piliečius, įskaitant galimus pareiškėjus, apie Europos profesinės kortelės veikimą ir pridėtinę vertę profesijoms, kurioms ji yra prieinama.

7. Komisija įgyvendinimo aktais patvirtina vienodam nuostatų dėl Europos profesinės kortelės taikymui užtikrinti

būtinąs priemones, susijusias su tomis profesijomis, kurios atitinka šios dalies antroje pastraipoje nurodytas sąlygas, įskaitant priemones dėl Europos profesinės kortelės formos, paraiškų raštu nagrinėjimo, vertimų raštu, kuriuos turi pateikti paraišką dėl Europos profesinės kortelės pagrindžiantis pareiškėjas, išsamios informacijos apie dokumentus, kuriuos reikia pateikti pagal 7 straipsnio 2 dalį arba VII priedą, kad paraiška būtų išsami, taip pat mokesčio už Europos profesinę kortelę mokėjimo ir mokėjimų tvarkymo procedūrų, atsižvelgiant į atitinkamos profesijos ypatumus. Komisija įgyvendinimo aktais taip pat nustato, kaip, kokiais atvejais ir dėl kokių dokumentų kompetentingos institucijos gali pareikalauti pateikti patvirtintas su atitinkama profesija susijusių dokumentų kopijas pagal 4b straipsnio 3 dalies antrą pastraipą ir 4d straipsnio 2 bei 3 dalis.

Priimant pirmoje pastraipoje nurodytus atitinkamus įgyvendinimo aktus, kuriais įvedama Europos profesinė kortelė konkrečiai profesijai, laikomasi visų šių sąlygų:

- a) atitinkamoje profesijoje yra didelis judumas arba didelio judumo galimybės;
- b) atitinkami suinteresuotieji subjektai yra išreiškę pakankamą susidomėjimą;
- c) atitinkama profesija arba pasirengimui tokiai profesijai skirtas rengimas yra reglamentuojami didžiojoje valstybių narių dalyje.

Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 58 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

8. Visi mokesčiai, kuriuos pareiškėjams gali prireikti sumokėti dėl administracinių procedūrų, susijusių su Europos profesinės kortelės išdavimu, turi būti pagrįsti, proporcingi ir atitinkantys kilmės ir priimančiosios valstybės narės sąnaudas; jie neturi atgrasinti nuo paraiškų dėl Europos profesinės kortelės pateikimo.

4b straipsnis

Paraiška dėl Europos profesinės kortelės ir IMI byla sukūrimas

1. Kilmės valstybė narė sudaro galimybes profesinę kvalifikaciją turinčiam asmeniui pateikti paraišką dėl

Europos profesinės kortelės internetinėmis priemonėmis, kurias suteikia Komisija, ir kuriomis konkrečiam pareiškėjui automatiškai sukuriamas IMI byla. Kai kilmės valstybė narė taip pat leidžia teikti paraiškas raštu, ji nustato visas procedūras, būtinas sukurti IMI bylą, kad informacija būtų siunčiama pareiškėjui ir būtų išduota Europos profesinė kortelė.

2. Kartu su paraiškomis pateikiami dokumentai, kurių reikalaujama pagal įgyvendinimo aktus, priimamus pagal 4a straipsnio 7 dalį.

3. Per vieną savaitę nuo paraiškos gavimo dienos, kilmės valstybės narės kompetentinga institucija patvirtina gavusi paraišką ir praneša pareiškėjui apie bet kokius trūkstamus dokumentus.

Kai taikytina, kilmės valstybės narės kompetentinga institucija išduoda bet kurį patvirtinamąjį pažymėjimą, kurio reikalaujama pagal šią direktyvą. Kilmės valstybės narės kompetentinga institucija patikrina, ar pareiškėjas yra teisiškai įsisteigęs kilmės valstybėje narėje ir ar visi kilmės valstybėje narėje išduoti būtini dokumentai yra galiojantys ir autentiški. Jei dėl to kyla deramai pagrįstų abejonų, kilmės valstybės narės kompetentinga institucija konsultuojasi su atitinkama įstaiga ir gali pareikalauti, kad pareiškėjas pateiktų patvirtintus dokumentų kopijas. Jei tas pats pareiškėjas vėliau pateiktų kitas paraiškas, kilmės ir priimančiosios valstybių narių kompetentingos vadžios institucijos negali reikalauti iš naujo pateikti IMI byloje jau esančius ir vis dar galiojančius dokumentus.

4. Komisija gali įgyvendinimo aktais nustatyti technines specifikacijas, priemones, kurios yra būtinos užtikrinti Europos profesinėje kortelėje ir IMI byloje esančios informacijos vientisumą, konfidencialumą ir tikslumą, bei Europos profesinės kortelės išdavimo jos turėtojų sąlygas ir procedūras, įskaitant galimybę parsisiųsti tą kortelę iš interneto arba atnaujinti IMI bylos informaciją. Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 58 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

4c straipsnis

Europos profesinė kortelė siekiant laikinai ir vienkartinai teikti paslaugas, išskyrus nurodytąsias 7 straipsnio 4 dalyje

1. Kilmės valstybės narės kompetentinga institucija per tris savaites patikrina paraišką ir jos patvirtinamuosius dokumentus esančius IMI byloje ir išduoda Europos profesinę kortelę siekiant laikinai ir vienkartinai teikti paslaugas, išskyrus nurodytąsias 7 straipsnio 4 dalyje. Tas laikotarpis

prasideda gavus trūkstamus dokumentus, nurodytus 4b straipsnio 3 dalies pirmoje pastraipoje arba, jei nebuvo reikalaujama pateikti daugiau dokumentų, pasibaigus toje pastraipoje nurodytam vienos savaitės laikotarpiui. Po to ji nedelsdama perduoda Europos profesinę kortelę kiekvienos atitinkamos priimančiosios valstybės narės kompetentingai institucijai ir apie tai informuoja pareiškėją. Po to priimančioji valstybė narė 18 mėnesių negali reikalauti iš naujo pateikti 7 straipsnyje nurodytą deklaraciją.

2. Kilmės valstybės narės kompetentingos institucijos sprendimas arba tokio sprendimo nepriėmimas per 1 dalyje nurodytą trijų savaičių laikotarpį gali būti apskundžiami pagal nacionalinę teisę.

3. Jei Europos profesinės kortelės turėtojas valstybėje narėje nori teikti kitas paslaugas, nei jis iš pradžių nurodė 1 dalyje nurodytoje paraiškoje, jis gali kreiptis dėl tokio veiklos išplėtimo. Jei kortelės turėtojas nori toliau teikti paslaugas pasibaigus 1 dalyje nurodytam 18 mėnesių laikotarpiui, jis apie tai informuoja kompetentingą instituciją. Abiem atvejais kortelės turėtojas taip pat pateikia bet kokią informaciją apie esminius IMI byloje nurodytų aplinkybių pokyčius, kurių gali reikalauti kilmės valstybės narės kompetentingos institucijos pagal įgyvendinimo aktus, priimtus vadovaujantis 4a straipsnio 7 dalimi. Kilmės valstybės narės kompetentinga institucija perduoda atnaujintą Europos profesinę kortelę atitinkamoms priimančiosioms valstybėms narėms.

4. Europos profesinė kortelė galioja visoje atitinkamų priimančiųjų valstybių narių teritorijoje tol, kol jos turėtojas, remiantis VRI byloje esamais dokumentais ir informacija, turi teisę užsiimti profesine veikla.

4d straipsnis

Europos profesinė kortelė siekiant įsisteigti ir laikinai bei vienkartinai teikti paslaugas pagal 7 straipsnio 4 dalį

1. Kilmės valstybės narės kompetentinga institucija per vieną mėnesį patikrina IMI byloje esančių patvirtinamųjų dokumentų, kurie pateikiami siekiant gauti Europos profesinę kortelę įsisteigimui ar laikinam ir vienkartiniam paslaugų teikimui pagal 7 straipsnio 4 dalį, autentiškumą ir galiojimą. Tas laikotarpis prasideda gavus trūkstamus dokumentus, nurodytus 4b straipsnio 3 dalies pirmoje pastraipoje arba, jei nebuvo reikalaujama pateikti daugiau dokumentų, pasibaigus toje pastraipoje nurodytam vienos savaitės laikotarpiui. Po to ji nedelsdama perduoda paraišką

atitinkamos priimančiosios valstybės narės kompetentingai institucijai. Kilmės valstybė narė informuoja pareiškėją apie paraiškos statusą tuo pačiu metu, kai ji perduoda paraišką priimančiajai valstybei narei.

2. 16, 21, 49a ir 49b straipsniuose nurodytais atvejais priimančioji valstybė narė priima sprendimą, ar išduoti Europos profesinę kortelę pagal 1 dalį per vieną mėnesį nuo paraiškos gavimo iš kilmės valstybės narės. Iškilus deramai pagrįstoms abejonėms, priimančioji valstybė narė gali prašyti kilmės valstybę narę pateikti papildomos informacijos arba kad ji įtrauktų patvirtintą dokumento kopiją, kurią kilmės valstybė narė pateikia ne vėliau kaip per dvi savaites po prašymo pateikimo dienos. Taikant 5 dalies antrą pastraipą, vieno mėnesio laikotarpio eiga nestabdoma, nepaisant tokio prašymo.

3. 7 straipsnio 4 dalyje ir 14 straipsnyje nurodytais atvejais priimančioji valstybė narė per du mėnesius nuo paraiškos iš kilmės valstybės narės gavimo, priima sprendimą, ar išduoti Europos profesinę kortelę, ar taikyti profesinę kvalifikaciją turinčiam asmeniui kompensacines priemones. Iškilus deramai pagrįstoms abejonėms, priimančioji valstybė narė gali prašyti kilmės valstybę narę pateikti papildomos informacijos arba patvirtintą dokumento kopiją, kurią kilmės valstybė narė pateikia ne vėliau kaip per dvi savaites po prašymo pateikimo dienos. Taikant 5 dalies antrą pastraipą, dviejų mėnesių laikotarpio eiga nesustabdoma, nepaisant tokio prašymo.

4. Jei priimančioji valstybė narė iš kilmės valstybės narės arba pareiškėjo negauna būtinos informacijos, kurios ji gali reikalauti, kad galėtų priimti pagal šią direktyvą sprendimą dėl Europos profesinės kortelės išdavimo, ji gali atsakyti išduoti kortelę. Toks atsakymas turi būti deramai pagrįžiamas.

5. Kai priimančioji valstybė narė nepriima sprendimo per šio straipsnio 2 ir 3 dalyse nurodytą laikotarpį arba neorganizuoja tinkamumo testo pagal 7 straipsnio 4 dalį, laikoma, kad Europos profesinės kortelės išduota, ir ji automatiškai išsiunčiama per IMI profesinę kvalifikaciją turinčiam asmeniui.

Priimančioji valstybė narė turi turėti galimybę pratęsti 2 ir 3 dalyse nustatytus Europos profesinės kortelės automatinio išdavimo terminus dviem savaitėms. Ji paaiškina termino

pratęsimo priežastis ir apie tai informuoja pareiškėją. Toks pratęsimas dviem savaitėms gali būti pakartotas tik vieną kartą ir tik tuo atveju, kai tai yra griežtai būtina, visų pirma dėl visuomenės sveikatos arba paslaugų gavėjų saugumo priežasčių.

6. Kilmės valstybės narės veiksmai atliekami pagal 1 dalį pakeičia profesinių kvalifikacijų pripažinimo paraišką pagal priimančiosios valstybės narės nacionalinę teisę.

7. Kilmės ir priimančiosios valstybės narės sprendimai, priimti pagal 1–5 dalis, arba kilmės valstybės narės sprendimo nebuvimas gali būti apskundžiami pagal atitinkamos valstybės narės nacionalinę teisę.

4e straipsnis

Duomenų, susijusių su Europos profesine kortele, apdorojimas ir prieiga prie jų

1. Nedarant poveikio nekaltumo prezumpcijos principui, kilmės ir priimančiųjų valstybių narių kompetentingos institucijos laiku atnauja atitinkamą IMI bylą, papildydamos ją informacija apie taikytas drausmines nuobaudas arba baudžiamąsias sankcijas, susijusias su veiklos draudimu ar apribojimu ir turinčias pasekmių Europos profesinės kortelės pagal šią direktyvą turėtojo veiklai. Tą darydamos jos laikosi asmens duomenų apsaugos taisyklių, numatytų 1995 m. spalio 24 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 95/46/EB dėl asmens duomenų tvarkant asmens duomenis ir dėl laisvo tokių duomenų judėjimo (*), taip pat 2002 m. liepos 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 2002/58/EB dėl asmens duomenų tvarkymo ir privatumo apsaugos elektroninių ryšių sektoriuje (Direktyvoje dėl privatumo ir elektroninių ryšių) (**). Toks atnaujinimas apima informacijos, kuri tapo nereikalinga, panaikinimą. Europos profesinės kortelės turėtojai ir prieigą prie atitinkamos IMI bylos turinčioms kompetentingoms institucijoms nedelsiant pranešama apie visus atnaujinimus. Ta pareiga nedaro poveikio valstybių narių įspėjimo pareigai pagal 56a straipsnį.

2. 1 dalyje nurodytas informacijos atnaujinimas apsiriboja vien šia informacija:

a) specialisto tapatybė;

b) atitinkamos profesijos pavadinimas;

c) informacija apie sprendimą dėl apribojimo arba draudimo priėmusią nacionalinę valdžios instituciją arba teismą;

d) informacija apie apribojimo arba draudimo taikymo sritį; ir

e) informacija apie apribojimo arba draudimo taikymo laikotarpį.

3. Prieiga prie IMI byloje esančios informacijos suteikiama tik kilmės ir priimančiosios valstybių narių kompetentingoms institucijoms pagal Direktyvą 95/46/EB. Europos profesinės kortelės turėtojo prašymu kompetentingos institucijos praneša jam apie IMI bylos turinį.

4. Europos profesinėje kortelėje nurodoma tik informacija, kuri yra būtina siekiant užtikrinti, kad tokios kortelės turėtojas turi teisę užsiimti profesija, kurią vykdyti išduota kortelė: t. y. turėtojo vardas, pavardė, gimimo data ir vieta, profesija, formalios kvalifikacijos, taikytina tvarka, atitinkamos kompetentingos institucijos, kortelės numeris, saugos žymės ir nuoroda į galiojantį tapatybės dokumentą. Į IMI bylą įtraukiama informacija apie Europos profesinės kortelės turėtojo įgytą profesinę patirtį ir kompensacines priemones.

5. Į IMI bylą įtraukti asmens duomenys gali būti tvarkomi, kol tai reikalinga pačios pripažinimo procedūros, pripažinimo įrodymo arba pagal 7 straipsnį reikalaujamos deklaracijos perdavimo tikslais. Valstybės narės užtikrina, kad Europos profesinės kortelės turėtojas turėtų teisę bet kada, nemokėdamas jokio mokesčio prašyti, kad atitinkamoje IMI byloje būtų ištaisyti neteisingi arba neišsamūs duomenys, arba kad byla būtų panaikinta arba užblokuota. Europos profesinės kortelės turėtojas informuojamas apie šią teisę tuo metu, kai išduodama kortelė, ir po to kas dvejus metus gauna apie tai priminimą. Priminimas siunčiamas automatiškai per IMI, kurioje buvo internetu pateikta pradinė paraiška dėl Europos profesinės kortelės.

Gavusios prašymą panaikinti IMI bylą, susijusią su Europos profesine kortele, išduota įsisteigimo arba laikino ir vienkartinio paslaugų teikimo tikslais pagal 7 straipsnio 4 dalį, atitinkamos priimančiosios valstybės narės kompetentingos institucijos išduoda profesinių kvalifikacijų turėtoji dokumentą, patvirtinantį jo profesinių kvalifikacijų pripažinimą.

6. Tvarkant Europos profesinėje kortelėje ir visose IMI bylose esamus asmens duomenis, atitinkamos valstybių narių kompetentingos institucijos laikomos tikrintojomis, kaip apibrėžta Direktyvos 95/46/EB 2 straipsnio d punkte. Vykdydama savo pareigas pagal šio straipsnio 1–4 dalis ir tvarkydama su tų pareigų vykdymu susijusius asmens duomenis, Komisija laikoma tikrintoja, kaip apibrėžta 2000 m. gruodžio 18 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 45/2001 dėl asmenų apsaugos Bendrijos institucijoms ir įstaigoms tvarkant asmens duomenis ir laisvo tokių duomenų judėjimo (***) 2 straipsnio d punkte.

7. Nedarant poveikio 3 dalies taikymui, priimančiosios valstybės narės numato, kad darbdaviai, klientai, pacientai, viešosios valdžios institucijos ir kiti suinteresuotieji subjektai gali tikrinti Europos profesinės kortelės, kurią jiems pateikia jos turėtojas, autentiškumą ir galiojimą.

Komisija priima įgyvendinimo aktus, kuriais nustatomos prieigos prie IMI bylos taisyklės ir pirmoje pastraipoje nurodyto tikrinimo techninės priemonės ir procedūros. Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 58 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

4f straipsnis

Teisė iš dalies užsiimti profesine veikla

1. Priimančiosios valstybės narės kompetentinga institucija suteikia teisę iš dalies užsiimti profesine veikla jos teritorijoje tik tuo atveju, kai įvykdomos visos šios sąlygos:

- a) specialistas yra visiškai kvalifikuotas, kad galėtų kilmės valstybėje narėje užsiimti profesine veikla, kuria priimančiojoje valstybėje narėje siekiama užsiimti iš dalies;
- b) esami teisiškai vykdomos profesinės veiklos kilmės valstybės narėje ir reglamentuojamos profesijos priimančiojoje valstybėje narėje skirtumai yra tokie dideli, kad kompensacinių priemonių taikymas pareiškėjui reikštų reikšmingą užbaigti visą priimančiojoje valstybėje reikalaujamą rengimo programą, jog jis galėtų verstis reglamentuojama profesija priimančiojoje valstybėje narėje be apribojimų;
- c) profesinė veikla gali būti objektyviai atskirta nuo kitos veiklos, priskiriamos priimančiosios valstybės narės reglamentuojamai profesijai.

Taikant c punktą, priimančiosios valstybės narės kompetentinga institucija atsižvelgia į tai, ar profesine veikla galima užsiimti autonomiškai kilmės valstybėje narėje.

2. Prašymas iš dalies užsiimti profesine veikla gali būti atmetas, jei tokį atmetimą pateisina svarbios bendrojo intereso priežastys, tinkamos siekiamam tikslui įgyvendinti, ir neviršija to, kas yra būtina tam tikslui įgyvendinti.

3. Paraiškos siekiant įsisteigti priimančiojoje valstybėje narėje nagrinėjamos pagal III antraštinės dalies I ir IV skyrių nuostatas.

4. Paraiškos siekiant laikinai ir vienkartinai teikti paslaugas priimančiojoje valstybėje narėje, kai tokia profesinė veikla daro poveikį visuomenės sveikatai ar saugai, nagrinėjamos pagal II antraštinės dalies nuostatas.

5. Nukrypstant nuo 7 straipsnio 4 dalies šeštos pastraipos ir 52 straipsnio 1 dalies, kai suteikiama teisė užsiimti profesine veikla iš dalies, ta veikla turi būti vykdoma naudojant kilmės šalyje įgytą profesinį vardą. Priimančioji valstybė narė gali reikalauti, kad tas profesinis vardas būtų naudojamas tos valstybės kalbomis. Specialistai, kuriems suteikta teisė užsiimti profesine veikla iš dalies, paslaugų gavėjams aiškiai nurodo savo profesinės veiklos sritį.

6. Šis straipsnis netaikomas specialistams, kurių profesinės kvalifikacijos pripažįstamos automatiškai pagal III antraštinės dalies II, III ir IIIa skyrius.

(*) OL L 281, 1995 11 23, p. 31.

(**) OL L 201, 2002 7 31, p. 37.

(***) OL L 8, 2001 1 12, p. 1.“

6. 5 straipsnio 1 dalies b punktas pakeičiamas taip:

„b) kai paslaugos teikėjas keičia buvimo vietą, jei jis užsiėmė ta profesija vienoje ar keliose valstybėse narėse ne trumpiau kaip vienerius metus per pastaruosius dešimt metų iki paslaugų teikimo, kai profesija įsisteigimo valstybėje narėje nėra reglamentuojama. Sąlyga

dėl vienerių metų profesinės patirties netaikoma, jeigu profesija arba tokia profesiją leidžiantis įgyti rengimas yra reglamentuojami.“

7. 7 straipsnis iš dalies keičiamas taip:

a) 2 dalis iš dalies keičiama taip:

i) d ir e punktai pakeičiami taip:

„d) 5 straipsnio 1 dalies b punkte nurodytais atvejais – bet kokios priemonės, įrodančios, kad paslaugos teikėjas užsiėmė atitinkama veikla ne trumpiau kaip vienerius metus per pastaruosius dešimt metų;

e) saugos ir sveikatos sektorių profesijų bei profesijų, susijusių su nepilnamečių asmenų ugdymu, įskaitant vaikų priežiūrą ir ikimokyklinio bei priešmokyklinio ugdymo sritį, atveju, kai to iš savo pačios piliečių reikalauja valstybė narė – pažyma, patvirtinanti kad nebuvo nei trumpalaikiu, nei ilgalaikiu laikotarpiu uždrausta užsiimti atitinkama profesija ar kad asmuo nebuvo teistas už baudžiamuosius nusižengimus;“

ii) pridedami šie punktai:

„f) profesijų, galinčių daryti poveikį pacientų saugumui, atveju – deklaracija apie pareiškėjo kalbos, kurią reikia mokėti dirbant pagal profesiją priimančiojoje valstybėje narėje, žinias;

g) specialistams, vykdančioms 16 straipsnyje nurodytą veiklą, apie kurią pagal 59 straipsnio 2 dalį pranešė valstybės narės – paslaugų teikėjo buveinės valstybės narės kompetentingos institucijos arba įstaigos išduota pažyma apie tos veiklos pobūdį ir trukmę.“

b) įterpiama ši dalis:

„2a. Paslaugos teikėjo pagal 1 dalį pateikta deklaracija suteikia jam teisę teikti paslaugas arba vykdyti atitinkamą veiklą visoje atitinkamos valstybės narės teritorijoje. Valstybė narė gali reikalauti pateikti 2 dalyje nurodytą papildomą informaciją dėl paslaugų teikėjo profesinių kvalifikacijų, jeigu:

- a) skirtingose tos valstybės narės teritorijos dalyse atitinkama profesija reglamentuojama skirtingai;
 - b) toks reglamentavimas taikomas taip pat visiems tos valstybės narės piliečiams;
 - c) tokio reglamentavimo skirtumai pateisinami svarbiomis bendrojo intereso priežastimis, susijusiomis su visuomenės sveikata ar paslaugų gavėjų saugumu;
 - d) valstybė narė neturi kitų priemonių tokiai informacijai gauti.“;
- c) 4 dalis pakeičiama taip:

„4. Jei paslaugos teikiamos pirmą kartą, kai reglamentuojama profesija daro poveikį visuomenės sveikatai ar saugai ir nėra automatiškai pripažįstama pagal III antraštinės dalies II, III arba IIIa skyrių, priimančiosios valstybės narės kompetentinga institucija gali patikrinti paslaugos teikėjo profesinę kvalifikaciją iki pirmojo paslaugų teikimo. Toks išankstinis patikrinimas įmanomas tik tuomet, kai juo siekiama išvengti galimos didelės žalos paslaugos gavėjo sveikatai ar saugai dėl paslaugos teikėjo profesinės kvalifikacijos trūkumo ir kai patikrinimas neviršija to, kas yra būtina tam tikslui pasiekti.

Ne vėliau kaip per vieną mėnesį nuo deklaracijos ir kartu pateikiamų 1 ir 2 dalyse nurodytų dokumentų gavimo dienos kompetentinga institucija informuoja paslaugos teikėją apie savo sprendimą:

- a) netikrinti jo profesinės kvalifikacijos;
- b) patikrinus jo profesinę kvalifikaciją:
 - i) reikalauti, kad pareiškėjas atliktų tinkamumo testą; arba
 - ii) leisti teikti paslaugas.

Kai iškyla sunkumų priimti sprendimą pagal antrą pastraipą ir dėl to vėluojama, kompetentinga institucija per tą patį terminą apie vėlavimo priežastį praneša

paslaugos teikėjui. Sunkumai turi būti pašalinami per vieną mėnesį po to pranešimo dienos, o sprendimas turi būti priimtas ne vėliau kaip per du mėnesius po to, kai buvo pašalinti sunkumai.

Kai yra esminis skirtumas tarp paslaugos teikėjo profesinės kvalifikacijos ir priimančiojoje valstybėje narėje reikalaujamo rengimo ir dėl to skirtumo gali būti padaryta žala visuomenės sveikatai ar saugai, o to skirtumo negali kompensuoti kompetentingos institucijos tuo tikslu oficialiai patvirtinta paslaugos teikėjo profesinė patirtis arba visą gyvenimą trunkančio mokymosi metu įgytos žinios, įgūdžiai ir kompetencijos, priimančioji valstybė narė suteikia tam paslaugos teikėjui galimybę tinkamumo testu, kaip nurodyta antros pastraipos b punkte, įrodyti, kad jis įgijo trūkstamų žinių, įgūdžių ar kompetencijų. Priimančioji valstybė narė tuo remdamasi priima sprendimą, ar leisti teikti paslaugas. Bet kuriuo atveju turi būti įmanoma teikti paslaugą per vieną mėnesį po sprendimo, priimto pagal antrą pastraipą, dienos.

Jei kompetentinga institucija nereaguoja per antroje ir trečioje pastraipose nustatytus terminus, paslauga gali būti teikiama.

Kai profesinės kvalifikacijos patikrinamos pagal šią dalį, paslauga teikiama naudojant priimančiojoje valstybėje narėje naudojamą profesinį vardą.“

8. 8 straipsnio 1 dalis pakeičiama taip:

„1. Iškilus deramai pagrįstoms abejonėms, priimančiosios valstybės narės kompetentingos institucijos gali prašyti įsisteigimo valstybės narės kompetentingų institucijų suteikti bet kokią informaciją, susijusią su paslaugos teikėjo įsisteigimo teisėtumu ir geru elgesiu, taip pat informaciją apie tai, ar jam nebuvo taikytos jokios profesinio pobūdžio drausminės ar baudžiamosios sankcijos. Jei priimančiosios valstybės narės kompetentingos institucijos nusprendžia patikrinti paslaugų teikėjo profesines kvalifikacijas, jos gali prašyti įsisteigimo valstybės narės kompetentingų institucijų pateikti informaciją apie paslaugos teikėjo baigtus rengimo kursus tiek, kiek tai reikalinga siekiant įvertinti didelius skirtumus, galinčius padaryti žalos visuomenės sveikatai ar saugai. Įsisteigimo valstybės narės kompetentingos institucijos tokią informaciją pateikia pagal 56 straipsnį. Jei profesija nėra reglamentuojama kilmės valstybėje narėje, tokią informaciją gali teikti ir 57b straipsnyje nurodyti pagalbos centrai.“

9. 11 straipsnis iš dalies keičiamas taip:

b) antra pastraipa išbraukiama.

a) pirma pastraipa iš dalies keičiama taip:

10. 12 straipsnio pirma pastraipa pakeičiama taip:

i) pirmos pastraipos įžanginė dalis pakeičiama taip:

„13 straipsnio ir 14 straipsnio 6 dalies taikymo tikslais profesinės kvalifikacijos sugrupuojamos į šiuos lygius“;

„Bet koks valstybės narės kompetentingos institucijos išduotas formalios kvalifikacijos įrodymas ar jų rinkinys, patvirtinantis sėkmingai Sąjungoje studijuojant nuolatine ar ištestine forma pagal formalaus švietimo ar kitokias programas užbaigtą rengimą, kurį ta valstybė pripažįsta kaip lygiavertį ir suteikiantį turėtojai tas pačias teises užsiimti ta profesija arba rengiantį užsiimti ta profesija, laikomas formalios kvalifikacijos, nurodytos 11 straipsnyje, įskaitant atitinkamą lygį, įrodymu.“

ii) c punkto ii papunktis pakeičiamas taip:

11. 13 straipsnis pakeičiamas taip:

„ii) reglamentuojamas rengimas arba, reglamentuojamų profesijų atveju, specialios struktūros profesinis rengimas, kai įgyjama aukštesnio lygio nei b punkte nurodyta kvalifikacija, prilygstanti pagal i punktą užbaigtam rengimo lygiui, jei toks rengimas suteikia panašų profesinį lygį ir suteikia įgūdžius palyginamo lygio pareigoms ir funkcijoms, su sąlyga, kad su diplomu pateikiamas kilmės valstybės narės išduotas sertifikatas“;

„13 straipsnis

Pripažinimo reikalavimai

1. Jei įgyti reglamentuojamą profesiją ar ją užsiimti priimančiojoje valstybėje narėje leidžiama tik turint tam tikrą profesinę kvalifikaciją, tos valstybės narės kompetentinga institucija pareiškėjams, jeigu jie turi kompetencijas patvirtinantį dokumentą ar 11 straipsnyje nurodytos formalios kvalifikacijos įrodymą, kurio kita valstybė narė reikalauja iš asmens, norinčio įgyti teisę užsiimti ta profesija ir ją užsiimti jos teritorijoje, leidžia tą daryti tokiomis pačiomis sąlygomis, kokios taikomos jos piliečiams.

iii) d ir e punktai pakeičiami taip:

Kompetencijų patvirtinantys dokumentai arba formalios kvalifikacijos įrodymas turi būti išduoti valstybės narės kompetentingos institucijos, paskirtos pagal tos valstybės narės įstatymus ar kitus teisės aktus.

„d) diplomas, patvirtinantis, kad jo turėtojas universitete arba aukštojo mokslo institucijoje, arba kitoje lygiavertės lygio įstaigoje, turint vidurinį išsilavinimą sėkmingai užbaigė bent trejų metų ir ne ilgesnį kaip ketverių metų arba, jei studijos ištestinės, lygiavertės trukmės, kuri papildomai gali būti išreikšta atitinkamu ECTS kreditų skaičiumi, rengimo kursą, ir, prirėkus, įrodantis, kad asmuo sėkmingai užbaigė profesinį rengimą, kurio papildomai reikalaujama kartu su kursu po vidurinio išsilavinimo;

e) diplomas, patvirtinantis, kad jo turėtojas universitete arba aukštojo mokslo institucijoje, arba kitoje lygiavertės lygio įstaigoje, turint vidurinį išsilavinimą sėkmingai užbaigė bent ketverių metų arba, jei studijos ištestinės, lygiavertės trukmės, kuri papildomai gali būti išreikšta atitinkamu ECTS kreditų skaičiumi, kursą ir, prirėkus, įrodantis, kad asmuo sėkmingai užbaigė profesinį rengimą, kurio papildomai reikalaujama kartu su kursu po vidurinio išsilavinimo.“;

2. 1 dalyje apibūdinta teisė užsiimti profesija ir leidimas ją vykdyti suteikiami pareiškėjams, kurie per pastaruosius dešimt metų vienerius metus visą darbo laiką arba lygiaverte trukme ne visą darbo laiką dirbo pagal atitinkamą profesiją kitoje valstybėje narėje, kuri tos profesijos neregamentuoja, ir kurie turi kitos valstybės narės, kuri tos profesijos neregamentuoja, išduotą vieną ar daugiau kompetencijų patvirtinančių dokumentų arba formalios kvalifikacijos įrodymą.

Kompetenciją patvirtinantys dokumentai ar formalios kvalifikacijos įrodymas turi atitikti šias sąlygas:

- a) jie yra išduoti valstybės narės kompetentingos institucijos, paskirtos pagal tos valstybės narės įstatymus ar kitus teisės aktus;
- b) jais patvirtinama, kad kvalifikacijos turėtojas buvo parengtas dirbti pagal atitinkamą profesiją.

Tačiau pirmoje pastraipoje nurodytos vienerių metų profesinės patirties neturi būti reikalaujama, jei pareiškėjo turimas formalios kvalifikacijos įrodymas patvirtina, kad baigtas reglamentuojamas rengimas.

3. Priimančioji valstybė narė pripažįsta kilmės valstybės narės pagal 11 straipsnį patvirtintą lygį, taip pat pažymėjimą, kuriuo kilmės valstybė narė patvirtina, kad reglamentuojamas rengimas arba 11 straipsnio c punkto ii papunktyje nurodytas specialios struktūros rengimas atitinka 11 straipsnio c punkto i papunktyje numatytą lygį.

4. Nukrypstant nuo šio straipsnio 1 ir 2 dalies bei 14 straipsnio, priimančiosios valstybės narės kompetentinga institucija gali nesuteikti teisės užsiimti konkrečia profesija ar neleisti vykdyti profesinės veiklos asmenims, turintiems kompetencijos pažymėjimą, priskirtą 11 straipsnio a punktui, kai nacionalinė profesinė kvalifikacija, reikalaujama siekiant užsiimti ta profesija jos teritorijoje, yra nurodyta 11 straipsnio e punkte.“

12. 14 straipsnis iš dalies keičiamas taip:

- a) 1 dalis pakeičiama taip:

„1. 13 straipsnis nedraudžia priimančiajai valstybei narei reikalauti, kad pareiškėjas užbaigtų ne ilgesnį kaip trejų metų adaptacijos laikotarpį arba atliktų tinkamumo testą, jei:

- a) pareiškėjo baigtas rengimas apima iš esmės skirtingus dalykus nei tie, kurie nurodyti formalios kvalifikacijos įrodyme, kurio reikalauja priimančioji valstybė narė;
- b) reglamentuojama profesija priimančiojoje valstybėje narėje apima vieną ar daugiau reglamentuojamų

profesinės veiklos rūšių, kurių nėra atitinkamoje profesijoje pareiškėjo kilmės valstybėje narėje, ir dėl to reikalaujama atlikti rengimą, kuris apima iš esmės skirtingus dalykus nei tie, kurie nurodyti pareiškėjo kompetenciją patvirtinančiame dokumente ar formalios kvalifikacijos įrodyme.“;

- b) 2 dalies trečia pastraipa pakeičiama taip:

„Kai Komisija mano, kad antroje pastraipoje nurodyta nukrypti leidžianti nuostata yra netinkama arba ji neatitinka Sąjungos teisės, ji per tris mėnesius nuo visos būtinos informacijos gavimo dienos priima įgyvendinimo aktą, kuriuo prašo atitinkamos valstybės narės netaikyti numatytos priemonės. Nesant Komisijos atsakymo per tą terminą, gali būti taikoma nukrypti leidžianti nuostata.“;

- c) 3 dalis papildoma šiomis pastraipomis:

„Nukrypstant nuo pareiškėjo teisės pasirinkti principo, įtvirtinto 2 dalyje, priimančioji valstybė narė gali reikalauti užbaigti adaptacijos laikotarpį arba atlikti tinkamumo testą šiais atvejais:

- a) 11 straipsnio a punkte nurodytą profesinę kvalifikaciją turintis asmuo teikia paraišką dėl jo profesinių kvalifikacijų pripažinimo, kai reikalaujama nacionalinė profesinė kvalifikacija priskiriama 11 straipsnio c punkte nurodytam lygiui; arba
- b) 11 straipsnio b punkte nurodytą profesinę kvalifikaciją turintis asmuo teikia paraišką dėl jo profesinių kvalifikacijų pripažinimo, kai reikalaujama nacionalinė profesinė kvalifikacija priskiriama 11 straipsnio d arba e punktuose nurodytiems lygiams.

Jei 11 straipsnio a punkte nurodytą profesinę kvalifikaciją turintis asmuo teikia paraišką dėl jo profesinių kvalifikacijų pripažinimo, kai reikalaujama nacionalinė profesinė kvalifikacija priskiriama 11 straipsnio d punkte nurodytam lygiui, priimančioji valstybė narė gali taikyti ir adaptacijos laikotarpį, ir tinkamumo testą.“;

d) 4 ir 5 dalys pakeičiamos taip:

„4. Kai taikomos 1 ir 5 dalys, „iš esmės skirtingi dalykai“ – dalykai, kurių įgytos žinios, įgūdžiai ir kompetencijos yra būtini, norint užsiimti atitinkama profesija, ir kuriais atvykusiojo rengimas iš esmės skiriasi savo turiniu nuo priimančiojoje valstybėje narėje reikalaujamo rengimo.

5. 1 dalis taikoma tinkamai atsižvelgiant į proporcingumo principą. Visų pirma, jei valstybė narė ketina reikalauti, kad pareiškėjas užbaigtų adaptacinį laikotarpį arba atliktų tinkamumo testą, ji iš pradžių turi įsitikinti, ar pareiškėjo bet kokioje valstybėje narėje ar trečiojoje šalyje per profesinę patirtį arba visą gyvenimą trunkantį mokymąsi įgytos ir tuo tikslu oficialiai atitinkamos įstaigos patvirtintos žinios, įgūdžiai ir kompetencijos gali visiškai arba iš dalies kompensuoti 4 dalyje apibrėžtus iš esmės skirtingus dalykus.“;

e) pridedamos šios dalys:

„6. Sprendimas, kuriuo reikalaujama taikyti adaptacinį laikotarpį arba atlikti tinkamumo testą, turi būti tinkamai pagrįstas. Visų pirma pareiškėjui pateikiama ši informacija:

a) priimančiojoje valstybėje narėje reikalaujamas profesinės kvalifikacijos lygis ir pareiškėjo turimas profesinės kvalifikacijos lygis pagal 11 straipsnyje nustatytą klasifikaciją; ir

b) informacija apie 4 dalyje nurodytus esminius skirtumus, taip pat priežastis, kodėl tų skirtumų negalima kompensuoti žiniomis, įgūdžiais ir kompetencijomis, įgytais per profesinę patirtį arba dalyvaujant mokymesi visą gyvenimą, kuriuos oficialiai tuo tikslu patvirtina atitinkama įstaiga.

7. Valstybės narės užtikrina, kad 1 dalyje nurodytą tinkamumo testą pareiškėjas galėtų laikyti ne vėliau kaip per šešis mėnesius po pradinio sprendimo taikyti jam tinkamumo testą.“

13. 15 straipsnis išbraukiamas.

14. 20 straipsnis pakeičiamas taip:

„20 straipsnis

IV priedo veiklos rūšių sąrašų keitimas

Komisijai suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus pagal 57c straipsnį dėl IV priede pateiktų veiklos, kurioms taikomas profesinės patirties pripažinimas pagal 16 straipsnį, rūšių sąrašų pritaikymo, siekiant atnaujinti arba išaiškinti IV priede išvardytų veiklos rūšių sąrašą, ypač siekiant aiškiau nustatyti jų sritis ir deramai atsižvelgti į naujausius su veikla susijusių nomenklatūrų pokyčius, su sąlyga, kad nesusiaurėja veiklos rūšių, susijusių su atskiromis kategorijomis, sritis ir veiklos rūšys nėra perkeliamos tarp esamų IV priedo I, II ir III sąrašų.“

15. 21 straipsnis iš dalies keičiamas taip:

a) 4 dalis pakeičiama taip:

„4. Vaistinių, kurioms nėra taikomi teritoriniai apribojimai, veiklos atžvilgiu valstybė narė, taikydama nukrypti leidžiančią nuostatą, gali nuspręsti nepripažinti V priedo 5.6.2 punkte nurodyto formalios kvalifikacijos įrodymo, kai steigiamos naujos visuomenei skirtos vaistinės. Taikant šią dalį naujomis vaistinėmis taip pat laikomos vaistinės, kurios veikia trumpiau nei trejus metus.

Ta nukrypti leidžianti nuostata negali būti taikoma vaistinėms, kurių formalios kvalifikacijas kitais tikslais jau pripažino priimančiosios valstybės narės kompetentingos institucijos ir kurie faktiškai ir teisėtai bent trejus metus iš eilės vykdė vaistininko veiklą toje valstybėje narėje.“;

b) 6 dalis pakeičiama taip:

„6. Kiekviena valstybė narė suteikia teisę užsiimti gydytojų, bendrosios praktikos slaugytojų, gydytojų odontologų, veterinarijos gydytojų, akušerių ir vaistininkų profesine veikla ir ją vykdyti su sąlyga, kad turimas atitinkamai V priedo 5.1.1, 5.1.2, 5.1.4, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2 ir 5.6.2 punktuose nurodytas formalios kvalifikacijos įrodymas, patvirtinantis, kad atitinkamas specialistas rengimo metu atitinkamais atvejais įgijo žinias, įgūdžius ir kompetencijas, nurodytus 24 straipsnio 3 dalyje, 31 straipsnio 6 dalyje, 31 straipsnio 7 dalyje, 34 straipsnio 3 dalyje, 38 straipsnio 3 dalyje, 40 straipsnio 3 dalyje ir 44 straipsnio 3 dalyje.

Siekiant atsižvelgti į bendrai pripažįstamą mokslo ir technikos pažangą, Komisijai suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus pagal 57c straipsnį dėl 24 straipsnio 3 dalyje, 31 straipsnio 6 dalyje, 34 straipsnio 3 dalyje, 38 straipsnio 3 dalyje, 40 straipsnio 3 dalyje, 44 straipsnio 3 dalyje ir 46 straipsnio 4 dalyje nurodytų žinių ir įgūdžių atnaujinimo, kad būtų atsižvelgta į Sąjungos teisės raidą, darančia tiesioginį poveikį atitinkamiems specialistams.

Toks atnaujinimas neturi sudaryti prielaidų valstybėms narėms keisti esamų esminių teisės principų, susijusių su profesijų struktūra fizinių asmenų rengimo ir teisės užsiimti profesija sąlygų aspektais. Toks atnaujinimas nedaro poveikio valstybių narių atsakomybei už švietimo sistemų organizavimą, kaip nurodyta Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo (toliau - SESV) 165 straipsnio 1 dalyje.“;

c) 7 dalis išbraukiama.

16. Įterpiamas šis straipsnis:

„21a straipsnis

Pranešimo procedūra

1. Kiekviena valstybė narė praneša Komisijai apie savo priimtus įstatymus ir kitus teisės aktus dėl formalių kvalifikacijų įrodymų išdavimo šiame skyriuje nurodytoms profesijoms.

Pranešimas dėl 8 skirsnyje nurodytų formalių kvalifikacijų įrodymų pagal pirmą pastraipą taip pat skirtas kitoms valstybėms narėms.

2. Į 1 dalyje nurodytą pranešimą įtraukiama informacija apie rengimo programų trukmę ir turinį.

3. 1 dalyje nurodytas pranešimas perduodamas per IMI.

4. Siekiant deramai atsižvelgti į teisėkūros ir administravimo raidą valstybėse narėse ir su sąlyga, kad įstatymai ir

kiti teisės aktai, apie kuriuos pranešama pagal šio straipsnio 1 dalį, atitinka šiame skyriuje nustatytas sąlygas, Komisijai suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus pagal 57c straipsnį siekiant iš dalies pakeisti V priedo 5.1.1–5.1.4, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2, 5.6.2 ir 5.7.1 punktus ir atnaujinti informaciją apie valstybių narių patvirtintus formalios kvalifikacijos įrodymus ir, prireikus, apie įstaigą, kuri išduoda formalios kvalifikacijos įrodymą, apie kartu su tokiu įrodymu pateikiamą pažymėjimą ir apie atitinkamą profesinį vardą.

5. Kai įstatymų ir kitų teisės aktų nuostatos, apie kurias pranešama pagal 1 dalį, neatitinka šiame skyriuje nustatytų sąlygų, Komisija priima įgyvendinimo aktą, kuriuo atmetamas pasiūlymas dėl V priedo 5.1.1–5.1.4, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2, 5.6.2 ir 5.7.1 punktų pakeitimų.“

17. 22 straipsnis iš dalies keičiamas taip:

a) 1 dalies b punktas pakeičiamas taip:

„b) valstybės narės, skatindamos tęstinį profesinį tobulinimąsi, pagal kiekvienai valstybei narei būdingą tvarką užtikrina, kad specialistai, kurių profesinėms kvalifikacijoms taikomas šios antraštinės dalies III skyrius, galėtų atnaujinti savo žinias, įgūdžius ir kompetencijas, siekdami užsitikrinti savo praktikos saugumą ir efektyvumą ir neatsilikti nuo profesijos raidos.“;

b) pridedama ši dalis:

„Valstybės narės ne vėliau kaip 2016 m. sausio 18 d. praneša Komisijai apie priemones, kurių buvo imtasi pagal pirmos dalies b punktą.“

18. 24 straipsnio 2 dalis pakeičiama taip:

„2. Pagrindinį medicininį rengimą turi sudaryti iš viso bent penkerių metų trukmės studijos, kurios papildomai gali būti išreikštos lygiavertiais ECTS kreditais, ir jį turi sudaryti bent 5 500 valandų teorinio ir praktinio rengimo, kurį vykdo arba prižiūri universitetas.

Specialistų, kurie pradėjo studijas anksčiau nei 1972 m. sausio 1 d., pirmoje pastraipoje nurodytą rengimą gali sudaryti šešių mėnesių universitetinio lygio praktinis rengimas pagal nuolatinio mokymo programą, prižiūrint kompetentingoms institucijoms.“

19. 25 straipsnis iš dalies keičiamas taip:

a) 1 dalis pakeičiama taip:

„1. Į specializuotą medicininį rengimą turi būti leidžiama priimti baigusius 24 straipsnio 2 dalyje nurodytą pagrindinio medicininio rengimo programą, kurios metu rengiamas asmuo įgijo atitinkamų pagrindinių medicinos žinių, ir gavus jos baigimo patvirtinimą.“;

b) įterpiama ši dalis:

„3a. Valstybės narės gali savo nacionalinės teisės aktuose leisti iš dalies netaikyti reikalavimo baigti tam tikras specializuoto medicininio rengimo kursų, išvardytų V priedo 5.1.3 punkte, kiekvieną atvejį įvertinus atskirai, su sąlyga, kad ta kursų dalis buvo užbaigta pagal kitą specializuotą mokymo kursą, nurodytą V priedo 5.1.3 punkte, kurį užbaigęs tas specialistas jau įgijo profesinę kvalifikaciją toje valstybėje narėje. Valstybės narės užtikrina, kad taikoma išimtis sudarytų ne daugiau kaip pusę specializuotų medicinos kursų būtiniausios trukmės.

Kiekviena valstybė narė praneša Komisijai ir kitoms valstybėms narėms apie atitinkamus nacionalinės teisės aktus ir tokios dalinės išimties taikymo priežastis.“;

c) 5 dalis pakeičiama taip:

„5. Komisijai suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus pagal 57c straipsnį dėl V priedo 5.1.3 punkte nurodytos būtiniausios mokymo kursų trukmės pritaikymo prie mokslo ir technikos pažangos.“

20. 26 straipsnio antra pastraipa pakeičiama taip:

„Siekiant tinkamai atsižvelgti į nacionalinės teisės aktų pokyčius ir siekiant atnaujinti šią direktyvą, Komisijai suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus pagal 57c

straipsnį dėl naujų medicinos specialybių, kurios yra bendros bent dviejuose penktadaliuose valstybių narių, įtraukimo į V priedo 5.1.3 punktą.“

21. 27 straipsnyje įterpiama ši dalis:

„2a. Valstybės narės pripažįsta gydytojų specialistų kvalifikacijas, išduotas Italijoje ir išvardytas V priedo 5.1.2 ir 5.1.3 punktuose, gydytojams, kurie specialistų rengimo programą pradėjo po 1983 m. gruodžio 31 d. ir anksčiau kaip 1991 m. sausio 1 d., nepaisant to, kad atitinkamas rengimas neatitinka visų 25 straipsnyje nustatytų mokymo programos reikalavimų, jei kartu su kvalifikacija pateikiamas Italijos kompetentingų institucijų išduotas pažymėjimas, kuriame nurodyta, kad atitinkamas gydytojas bent septynerius metus iš eilės per dešimties metų laikotarpį iki pažymėjo išdavimo dienos Italijoje faktiškai ir teisėtai vykdė atitinkamos tos pačios srities medicinos specialisto profesinę veiklą.“

22. 28 straipsnio 1 dalis pakeičiama taip:

„1. Į šeimos medicinos praktikos specialųjį rengimą turi būti leidžiama priimti baigusius 24 straipsnio 2 dalyje nurodytą pagrindinio medicininio rengimo programą, kurios metu rengiamas asmuo įgijo atitinkamų pagrindinių medicinos žinių, ir gavus jos baigimo patvirtinimą.“

23. 31 straipsnis iš dalies keičiamas taip:

a) 1 dalis pakeičiama taip:

„1. Į bendrosios praktikos slaugytojų rengimą turi būti leidžiama priimti:

a) baigusius bendrąjį 12 metų lavinimą, patvirtintą diplomu, pažymėjimu ar kitu valstybės narės kompetentingų institucijų ar įstaigų išduodamu įrodymu arba pažymėjimu, patvirtinančiu sėkmingą lygiavėrcio lygio egzaminų, suteikiančių galimybę pradėti studijas universitete ar jam lygiaverte pripažintoje aukštojo mokslo institucijoje, išlaikymą; arba

b) baigusius bendrąjį bent 10 metų lavinimą, patvirtintą diplomu, pažymėjimu ar kitu valstybės narės kompetentingų institucijų ar įstaigų išduodamu įrodymu arba pažymėjimu, patvirtinančiu sėkmingą lygiavėčio lygio egzaminų išlaikymą ir suteikiančių galimybę pradėti mokytis profesinėje mokykloje, rengiančioje slaugytojus, arba įgyti slaugos profesinį rengimą.“;

b) 2 dalies antra ir trečia pastraipos pakeičiamos taip:

„Komisijai suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus pagal 57c straipsnį dėl V priedo 5.2.1 punkte pateikto sąrašo pakeitimo siekiant atsižvelgti į mokslo ir technikos pažangą.

Antroje pastraipoje nurodyti pakeitimai nesudaro prielaidų valstybėms narėms keisti galiojančių esminių teisės principų, susijusių su profesijų struktūra fizinių asmenų rengimo ir teisės užsiimti profesija sąlygų aspektais. Tokie pakeitimai nedaro poveikio valstybių narių atsakomybei už švietimo sistemų organizavimą, kaip nustatyta SESV 165 straipsnio 1 dalyje.“;

c) 3 dalies pirma pastraipa pakeičiama taip:

„Bendrosios praktikos slaugytojų rengimą turi sudaryti iš viso bent trejų metų trukmės studijos, kurios papildomai gali būti išreikštos lygiavėčiais ECTS kreditais, ir kurias sudaro bent 4 600 valandų teorinio ir klinikinio rengimo, kuomet teorinio rengimo trukmė sudaro bent trečdali, o klinikinio rengimo – ne mažiau kaip pusę būtiniausios rengimo trukmės. Valstybės narės gali taikyti dalines išimtis specialistams, kurie dalį reikalaujamo rengimo užbaigė bent lygiavėčio lygio kursuose.“;

d) 4 dalis pakeičiama taip:

„4. Teorinis mokymas – slaugytojų rengimo dalis, kurio metu rengiami slaugytojai įgyja profesinių žinių, įgūdžių ir kompetencijų, kurių reikalaujama pagal 6 ir 7 dalis. Rengimą vykdo slaugos dėstytojai ir kiti kompetentingi asmenys universitetuose, aukštojo mokslo

institucijose, kurių lygis pripažintas lygiavėčiu universitetų lygiui, arba profesinėse mokyklose, rengiančiose slaugytojus, ar pagal slaugos profesinio rengimo programas.“;

e) 5 dalies pirma pastraipa pakeičiama taip:

„5. Klinikinis rengimas – slaugytojų rengimo dalis, kurio metu rengiami slaugytojai kaip komandos nariai, turintys tiesioginių kontaktų su sveikais arba sergančiais asmenimis ir (arba) bendruomene, remdamiesi įgytomis žiniomis, įgūdžiais ir kompetencijomis, mokosi organizuoti, atlikti ir vertinti reikiamą visavertę slaugą. Rengiami slaugytojai išmoksta ne tik dirbti komandoje, bet ir vadovauti jai ir organizuoti visą slaugą, įskaitant sveikatos priežiūros mokymą asmenims ir mažoms grupėms sveikatos priežiūros institucijose arba bendruomenėje.“;

f) 6 dalis pakeičiama taip:

„6. Bendrosios praktikos slaugytojų rengimas turi užtikrinti, kad aptariamas specialistas įgytų tokių žinių ir įgūdžių:

a) išsamių mokslų, kuriais grindžiama bendroji slauga, žinių, įskaitant pakankamą supratimą apie sveiko ir sergančio žmogaus sandarą, fiziologines funkcijas ir elgseną, taip pat ryšį tarp asmens sveikatos būklės ir fizinės bei socialinės aplinkos;

b) žinių apie profesijos pobūdį bei etiką ir bendruosius sveikatos priežiūros bei slaugos principus;

c) pakankamą klinikinę patirtį; tokia patirtis, kuri turėtų būti parenkama pagal jos mokomąją vertę, turėtų būti įgyjama prižiūrint kvalifikuotam slaugos personalui ir vietose, kuriose kvalifikuoto personalo skaičius ir įranga atitinka paciento slaugos reikalavimus;

- d) gebėjimą dalyvauti praktiškai rengiant sveikatos priežiūros personalą ir darbo su tokiu personalu patirtį;
- e) darbo su kitų specialybių sveikatos priežiūros sektoriaus darbuotojais patirtį“;

g) straipsnis papildomas šia dalimi:

„7. Pateikiant bendrosios praktikos slaugytojo formalios kvalifikacijos įrodymus patvirtinama, kad aptariamas specialistas gali taikyti bent šias kompetencijas, nesvarbu, ar rengimas vyko universitetuose, aukštojo mokslo institucijose, kurių lygis pripažintas lygiaverčiu universitetų lygiui, ar profesinėse mokyklose, rengiančiose slaugytojus, arba pagal slaugos profesinio rengimo programas:

- a) kompetencijas naudojantis esamomis teorinėmis ir klinikinėmis žiniomis nepriklausomai nustatyti reikiamą slaugą ir planuoti, organizuoti bei vykdyti gydomų pacientų slaugą, remiantis žiniomis ir įgūdžiais, įgytais pagal 6 dalies a, b ir c punktus, siekiant gerinti profesinę praktiką;
- b) kompetencijas efektyviai dirbti kartu su kitais sveikatos sektoriaus subjektais, įskaitant dalyvavimą praktiniame sveikatos priežiūros darbuotojų rengime, remiantis žiniomis ir įgūdžiais, įgytais pagal 6 dalies d ir e punktus;
- c) kompetencijas paskatinti asmenis, šeimas ir grupes sveikai gyventi ir prižiūrėti savo sveikatą, remiantis žiniomis ir įgūdžiais, įgytais pagal 6 dalies a ir b punktus;
- d) kompetencijas nepriklausomai inicijuoti nedelstinas gyvybės išsaugojimo priemonės ir jas vykdyti krizių bei nelaimių atvejais;
- e) kompetencijas nepriklausomai teikti patarimus, nurodymus ir paramą asmenims, kuriems reikalinga priežiūra, ir juos prižiūrintiems asmenims;
- f) kompetencijas nepriklausomai užtikrinti slaugos kokybę ir ją įvertinti;
- g) kompetencijas visapusiškai bendrauti profesiniais klausimais ir bendradarbiauti su kitų sveikatos sektoriaus profesijų atstovais;

- h) kompetencijas analizuoti slaugos kokybę siekiant gerinti savo kaip bendrosios praktikos slaugytojo profesinę praktiką.“

24. 33 straipsnis iš dalies keičiamas taip:

a) 2 dalis išbraukiama;

b) 3 dalis pakeičiama taip:

„3. Valstybės narės pripažįsta slaugos formalios kvalifikacijos įrodymą, kuris:

- a) buvo išduotas Lenkijoje slaugytojams, kurie anksčiau nei 2004 m. gegužės 1 d. baigė rengimą, neatitinkantį 31 straipsnyje nustatytų būtiniausių rengimo reikalavimų; ir
- b) yra patvirtintas bakalauro diplomu, kuris buvo gautas pagal specialią tobulinimo programą, nurodytą:
 - i) 2004 m. balandžio 20 d. Akto, kuriuo iš dalies keičiamas Aktas dėl slaugytojo ir akušerio profesijų ir kitų teisės aktų dalinio pakeitimo, 11 straipsnyje (2004 m. Lenkijos Respublikos oficialusis leidinys Nr. 92, 885 pozicija, 2007 m. Lenkijos Respublikos oficialusis leidinys Nr. 176, 1237 pozicija), ir 2004 m. gegužės 11 d. Sveikatos apsaugos ministro reglamente dėl slaugytojų ir akušerių, turinčių vidurinės mokyklos baigimo pažymėjimą (brandos egzaminai – *matura*) ir baigusių medicinos licėjų ir medicinos profesines mokyklas, kuriuose mokoma slaugytojo ir akušerio profesijų, išsamių studijų reikalavimų (2004 m. Lenkijos Respublikos oficialusis leidinys Nr. 110, 1170 pozicija ir 2010 m. Lenkijos Respublikos oficialusis leidinys Nr. 65, 420 pozicija); arba
 - ii) 2011 m. liepos 15 d. Įstatymo dėl slaugytojo ir akušerio profesijų 52 straipsnio 3 dalyje (2011 m. Lenkijos Respublikos oficialusis leidinys Nr. 174, 1039 pozicija), ir 2012 m. birželio 14 d. Sveikatos apsaugos ministro reglamente dėl slaugytojų ir akušerių, turinčių vidurinės mokyklos baigimo pažymėjimą (brandos egzaminai – *matura*) ir baigusių medicinos vidurinius arba aukštesniuosius mokymus, kuriuose mokoma slaugytojo ir akušerio profesijų, išsamių aukštojo mokslo kursų reikalavimų (2012 m. Lenkijos Respublikos oficialusis leidinys 770 pozicija),

siekiant patikrinti, ar atitinkamo slaugytojo žinios ir kompetencijos prilygsta slaugytojų, turinčių kvalifikaciją, kuri Lenkijai išvardyta V priedo 5.2.2 punkte, žinioms ir kompetencijoms.“

25. 33a straipsnis pakeičiamas taip:

„Rumunijos bendrosios praktikos slaugytojų kvalifikacijai bus taikomos tik šios nuostatos dėl įgytų teisių:

Valstybės narės kaip pakankamą įrodymą pripažįsta valstybių narių piliečių, kurie dalyvavo bendrosios praktikos slaugytojų rengimuose Rumunijoje ir kurių mokymai neatitinka 31 straipsnyje nustatytų būtiniausių rengimo reikalavimų, toliau nurodytus bendrosios praktikos slaugytojo formalios kvalifikacijos įrodymus, su sąlyga, kad kartu su tuo įrodymu pateikiamas pažymėjimas, kuriame nurodyta, jog tos valstybės narės piliečiai bent trejus metus iš eilės per penkerius metus iki tokio pažymėjimo išdavimo dienos faktiškai ir teisėtai užsiėmė bendrosios praktikos slaugytojo veikla Rumunijoje, įskaitant visišką atsakomybę už pacientų slaugymo veiklos planavimą, organizavimą ir vykdymą, prisiėmimą:

- a) „Certificat de competențe profesionale de asistent medical generalist“ su lavinimo po vidurinės mokyklos, kuris įgytas *școală postliceală*, pažymėjimu, patvirtinant, kad rengimas prasidėjo anksčiau nei 2007 m. sausio 1 d.;
- b) „Diplomă de absolvire de asistent medical generalist“ su trumpalaikėmis aukštojo mokslo studijomis, patvirtinant, kad rengimas prasidėjo anksčiau nei 2003 m. spalio 1 d.;
- c) „Diplomă de licență de asistent medical generalist“ su ilgalaikėmis aukštojo mokslo studijomis, patvirtinant, kad mokymai prasidėjo iki 2003 m. spalio 1 d.“

26. 34 straipsnio 2 dalis pakeičiama taip:

„2. Pagrindinį odontologinį rengimą turi sudaryti iš viso bent penkerių metų trukmės studijos, kurios papildomai

gali būti išreikštos lygiavertiais ECTS kreditais, ir kurias turi sudaryti bent 5 000 valandų nuolatinio teorinio ir praktinio rengimo, apimančio bent V priedo 5.3.1 punkte nurodytą programą, universitete arba aukštojo mokslo institucijoje, kurioje vykdomas rengimas pripažįstamas kaip esantis lygiavertio lygio, arba kurią prižiūri universitetas.

Komisijai suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus pagal 57c straipsnį dėl V priedo 5.3.1. punkte pateiktame sąrašo dalinio pakeitimo siekiant atsižvelgti į mokslo ir technikos pažangą.

Antroje pastraipoje nurodyti pakeitimai nesudaro prielaidų valstybėms narėms keisti galiojančių esminių teisės principų, susijusių su profesijų struktūra fizinių asmenų rengimo ir teisės užsiimti profesija sąlygų aspektais. Tokie pakeitimai nedaro poveikio valstybių narių atsakomybei už švietimo sistemų organizavimą, kaip nustatyta SESV 165 straipsnio 1 dalyje.“

27. 35 straipsnis iš dalies keičiamas taip:

a) 1 dalis pakeičiama taip:

„1. Į specializuotą odontologinį rengimą turi būti leidžiama priimti tik baigusius patvirtintą 34 straipsnyje nurodytą pagrindinio odontologinio rengimo programą arba turinčius 23 ir 37 straipsniuose nurodytus dokumentus.“;

b) 2 dalis iš dalies keičiama taip:

i) antra pastraipa pakeičiama taip:

„Specializuoto odontologinio rengimo pagal nuolatinio mokymo programą kursų trukmė yra bent treji metai ir juos prižiūri kompetentingos institucijos ar įstaigos. Tai apima gydytojo odontologo, rengiamo tapti specialistu, asmeninį dalyvavimą atitinkamos institucijos veikloje ir atsakomybę.“;

ii) trečia pastraipa išbraukiama;

c) pridedamos šios dalys:

„4. Komisijai suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus pagal 57c straipsnį dėl 2 dalyje nurodytos būtinos mokymo kursų trukmės pakeitimo siekiant atsižvelgti į mokslo ir technikos pažangą.

5. Siekiant tinkamai atsižvelgti į nacionalinės teisės aktų pokyčius ir siekiant atnaujinti šią direktyvą, Komisijai suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus pagal 57c straipsnį dėl naujų odontologų specialybių, kurios yra bendros bent dviejuose penktadaliuose valstybių narių, įtraukimo į V priedo 5.3.3. punktą.“

28. 37 straipsnis papildomas šiomis dalimis:

„3. Valstybės narės pripažįsta gydytojų odontologų formalios kvalifikacijos įrodymus pagal 21 straipsnį, jei pareiškėjai savo mokymus pradėjo vėliausiai 2016 m. sausio 18 d.

4. Kiekviena valstybė narė pripažįsta gydytojo formalios kvalifikacijos įrodymą, išduotą Ispanijoje specialistams, kurie pradėjo savo universitetinį medicinos rengimą nuo 1986 m. sausio 1 d. iki 1997 m. gruodžio 31 d., jei kartu pateikiamas Ispanijos kompetentingų institucijų išduotas pažymėjimas.

Pažymėjime turi būti patvirtinta, kad įvykdytos šios sąlygos:

a) aptariamas specialistas sėkmingai užbaigė bent trejus metus trukusias studijas ir Ispanijos kompetentingos institucijos pažymėjime pripažino, kad jos lygiavertės 34 straipsnyje nurodytiems mokymams;

b) aptariamas specialistas veiksmingai, teisėtai ir iš esmės užsiėmė Ispanijoje 36 straipsnyje nurodyta veikla bent trejus metus iš eilės per penkerių metų laikotarpį iki pažymėjimo išdavimo dienos;

c) aptariamam specialistui leista užsiimti 36 straipsnyje nurodyta veikla arba jis veiksmingai, teisėtai ir iš esmės užsiima tokiomis pačiomis sąlygomis kaip ir V priedo 5.3.2 punkte Ispanijai išvardytų formalios kvalifikacijos įrodymų turėtojams.“

29. 38 straipsnis iš dalies keičiamas taip:

a) 1 dalis pakeičiama taip:

„1. Veterinarijos gydytojų rengimą sudaro iš viso bent penkerių metų trukmės teorinės ir praktinės studijos pagal nuolatinio mokymo programą, kurios papildomai gali būti išreikštos lygiavertėmis ECTS kreditais, ir apimančios bent V priedo 5.4.1 punkte nurodytą programą, universitete arba aukštojo mokslo institucijoje, kurioje suteikiamas išsilavinimas, pripažintas kaip esantis lygiavertčio lygio, arba kurią prižiūri universitetas.

Komisijai suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus pagal 57c straipsnį dėl pakeitimų V priedo 5.4.1. punkte nustatytame sąraše, siekiant atsižvelgti į mokslo ir technikos pažangą.

Antroje pastraipoje nurodyti pakeitimai nesudaro prielaidų valstybėms narėms keisti galiojančių esminių teisės principų, susijusių su profesijų struktūra fizinių asmenų rengimo ir teisės užsiimti profesija sąlygų aspektais. Tokie pakeitimai nedaro poveikio valstybių narių atsakomybei už švietimo sistemų organizavimą, kaip nustatyta SESV 165 straipsnio 1 dalyje.“;

b) 3 dalis pakeičiama taip:

„3. Veterinarijos gydytojo rengimas turi užtikrinti, kad specialistas įgytų šias žinias ir įgūdžius:

a) pakankamai mokslo, kuriuo grindžiama veterinarijos gydytojo veikla, žinių ir žinių apie su ta veikla susijusią Sąjungos teisę;

b) pakankamai žinių apie gyvūnų sandarą, funkcijas, elgseną ir fiziologinius poreikius, taip pat įgūdžių ir kompetencijų, kurie reikalingi jų auginimui, šėrimui, gerovei, reprodukcijai ir bendrai higienai užtikrinti;

c) klinikinių, epidemiologinių ir analitinių įgūdžių ir kompetencijų, kurių reikia gyvūnų (atskirai arba grupėmis) ligų prevencijai, diagnostikai ir gydymui, įskaitant anesteziją, aseptinę chirurgiją ir neskausmingą mirtį, taip pat specialių žinių apie ligas, kurios gali būti perduotos žmonėms;

d) pakankamai žinių apie profilaktinę mediciną, su tuo susijusių įgūdžių ir kompetencijų, įskaitant kompetencijas, susijusias su tyrimais ir atestavimu;

e) pakankamai žinių apie higieną ir technologiją, taikomų gyvūnams skirtų maisto produktų ar gyvūninės kilmės žmonėms vartoti skirtų maisto produktų gamybai ir pateikimui į apyvartą, kurios suteiktų reikalingų įgūdžių ir kompetencijų suprasti šios srities gerąją patirtį ir ją paaiškinti;

f) žinių, įgūdžių ir kompetencijų, reikalingų atsakingai ir pagrįstai naudoti veterinarinius vaistinius preparatus, siekiant gydyti gyvūnus ir užtikrinti maisto grandinės saugumą ir aplinkos apsaugą.“

30. 40 straipsnis iš dalies keičiamas taip:

a) 1 dalies trečia ir ketvirta pastraipos pakeičiamos taip:

„Komisijai suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus pagal 57c straipsnį dėl pakeitimų V priedo 5.5.1 punkte nustatyta sąraše, siekiant atsižvelgti į mokslo ir technikos pažangą.

Trečioje pastraipoje nurodyti pakeitimai nesudaro prielaidų valstybėms narėms keisti galiojančių esminių teisės principų, susijusių su profesijų struktūra fizinių asmenų rengimo ir teisės užsiimti profesija sąlygų aspektais.

Tokie pakeitimai nedaro poveikio valstybių narių atsakomybei už švietimo sistemų organizavimą, kaip nustatyta SESV 165 straipsnio 1 dalyje.“;

b) 2 dalis pakeičiama taip:

„2. Į akušerio rengimą priimama tik įvykdžius vieną iš toliau nurodytų sąlygų:

a) įgytas bent 12 metų trukęs bendrasis lavinimas arba turimas pažymėjimas, kuriuo patvirtinamas sėkmingas reikalingo lygio egzaminų išlaikymas siekiant įstoti į akušerių mokyklą pagal I būdą;

b) turimas V priedo 5.2.2 punkte nurodyto bendrosios praktikos slaugytojo formalios kvalifikacijos įrodymas pagal II būdą.“;

c) 3 dalis pakeičiama taip:

„3. Akušerio rengimas turi užtikrinti, kad aptariamasis specialistas įgytų tokių žinių ir įgūdžių:

a) išsamių mokslų, kuriais grindžiama akušerio veikla, visų pirma akušerijos ir ginekologijos, žinių;

b) pakankamai profesinės etikos ir su atitinkamos profesijos vykdymu susijusių teisės aktų žinių;

c) pakankamai bendrų medicininių žinių (apie biologines funkcijas, anatomiją ir psichologiją) ir farmakologijos žinių akušerijos ir naujagimių srityje, taip pat žinių apie ryšį tarp sveikatos būklės ir fizinės bei socialinės žmogaus aplinkos ir jo elgsio;

d) pakankamai klinikinę patirtį, įgytą patvirtintose įstaigose, kuri leistų akušeriui nepriklausomai ir prisiimant visą atsakomybę, kiek tai yra būtina, išskyrus patologines padėtis, teikti priežiūrą iki gimdymo, priimti gimdymą ir teikti priežiūrą po jo patvirtintose įstaigose, taip pat stebėti gimdymą ir gimimą, teikti priežiūrą po gimdymo, atlikti naujagimių gaivinimą, kol laukiama gydytojo;

e) pakankamą supratimą apie sveikatos priežiūros personalo rengimą ir darbo su tokiu personalu patirtį.“

c) 4 dalis pakeičiama taip:

31. 41 straipsnio 1 dalis pakeičiama taip:

„4. Valstybės narės pripažįsta akušerijos formalios kvalifikacijos įrodymą, kuris:

„1. V priedo 5.5.2 punkte nurodytas akušerio formalios kvalifikacijos įrodymas automatiškai pripažįstamas pagal 21 straipsnį, jei jis atitinka šiuos kriterijus:

a) užbaigtas bent trejų metų trukmės akušerio rengimas pagal nuolatinio mokymo programą, kuris papildomai gali būti išreikštas lygiavertiais ECTS kreditais, ir kurį sudaro bent 4 600 valandų teorinio ir praktinio rengimo, kuriame tiesioginė klinikinė praktika sudaro bent trečdalį;

a) buvo išduotas Lenkijoje akušeriams, kurie anksčiau nei 2004 m. gegužės 1 d. baigė rengimą, neatitinkantį 40 straipsnyje nustatytų būtiniausių rengimo reikalavimų; ir

b) užbaigtas bent dvejų metų arba 3 600 valandų trukmės akušerio rengimas pagal nuolatinio mokymo programą, kuris papildomai gali būti išreikštas lygiavertiais ECTS kreditais, ir kurio leidžiama siekti turint V priedo 5.2.2 punkte nurodytą bendrosios praktikos slaugytojo formalios kvalifikacijos įrodymą;

b) yra patvirtintas „bakalauro“ diplomu, gautu pagal specialią tobulinimo programą, nurodytą:

c) užbaigtas bent 18 mėnesių arba 3 000 valandų trukmės akušerio rengimas pagal nuolatinio mokymo programą, kuris papildomai gali būti išreikštas lygiavertiais ECTS kreditais, ir kurio leidžiama siekti turint V priedo 5.2.2 punkte nurodytą bendrosios praktikos slaugytojo formalios kvalifikacijos įrodymą, ir vienerių metų profesinę praktiką, patvirtintą pažymėjimu, išduotu vadovaujantis 2 dalimi.“

i) 2004 m. balandžio 20 d. Akto, kuriuo iš dalies keičiamas Aktas dėl slaugytojo ir akušerio profesijų ir kitų teisės aktų dalinio pakeitimo 11 straipsnyje (2004 m. Lenkijos Respublikos oficialusis leidinys Nr. 92, 885 pozicija, ir 2007 m. Lenkijos Respublikos oficialusis leidinys Nr. 176, 1237 pozicija) ir 2004 m. gegužės 11 d. Sveikatos apsaugos ministro reglamente dėl slaugytojų ir akušerių, turinčių vidurinės mokyklos baigimo pažymėjimą (brandos egzaminai – *matura*) ir baigusių medicinos licėjų ir medicinos profesines mokyklas, kuriuose mokoma slaugytojo ir akušerio profesijų, išsamių studijų reikalavimų (2004 m. Lenkijos Respublikos oficialusis leidinys Nr. 110, 1170 pozicija, ir 2010 m. Lenkijos Respublikos oficialusis leidinys Nr. 65, 420 pozicija); arba

32. 43 straipsnis iš dalies keičiamas taip:

a) įterpiama ši dalis:

„1a. Valstybės narės akušerių formalias kvalifikacijas pripažįsta automatiškai, jei jas turintis pareiškėjas pradėjo rengimo kursą anksčiau nei 2016 m. sausio 18 d. ir priėmimo į jį sąlyga pagal I būdą buvo 10 metų bendrasis išsilavinimas arba lygiavertis lygis, arba užbaigtas bendrosios praktikos slaugytojo rengimas, kuris patvirtintas formalios kvalifikacijos įrodymu, kaip nurodyta 5.2.2. punkte, prieš pradedant akušerio rengimą pagal II būdą.“;

ii) 2011 m. liepos 15 d. Įstatymo dėl slaugytojo ir akušerio profesijų 53 straipsnio 3 dalimi (2011 m. Lenkijos Respublikos oficialusis leidinys Nr. 174, 1039 pozicija), ir 2012 m. birželio 14 d. Sveikatos apsaugos ministro reglamente dėl slaugytojų ir akušerių, turinčių vidurinės mokyklos baigimo pažymėjimą (brandos egzaminai – *matura*) ir baigusių medicinos vidurinę mokyklą arba aukštesniąją mokyklą, kurioje mokoma slaugytojo ir akušerio profesijų, išsamių aukštojo mokslo studijų reikalavimų (2012 m. Lenkijos Respublikos oficialusis leidinys, 770 pozicija),

b) 3 dalis išbraukiama;

siekiant patikrinti, ar atitinkamo akušerio žinios ir kompetencijos prilygsta akušerių, turinčių kvalifikaciją, kuri Lenkijai išvardyta V priedo 5.5.2 punkte, žinioms ir kompetencijoms.“

33. 44 straipsnio 2 dalis pakeičiama taip:

„2. Vaistininko formalios kvalifikacijos įrodymu turi būti patvirtinama, kad užbaigtas bent penkerių metų trukmės rengimas, kuris papildomai gali būti išreikštas lygiavertiais ECTS kreditais, apimantis bent:

- a) ketverių metų trukmės nuolatinį teorinį ir praktinį rengimą universitete ar aukštojoje mokslo institucijoje, kurios lygis pripažintas kaip lygiavertis, arba kurią prižiūri universitetas;
- b) po teorinio ir praktinio rengimo ar jo metu atliktą šešių mėnesių praktiką visuomenei skirtoje vaistinėje arba ligoninėje, prižiūrint tos ligoninės farmacijos skyriui.

Šioje dalyje nurodytas rengimo ciklas turi apimti bent V priedo 5.6.1 punkte aprašytą programą. Komisijai suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus pagal 57c straipsnį dėl V priedo 5.6.1 punkte nustatyto sąrašo pakeitimo, siekiant atsižvelgti į mokslo ir technikos pažangą, įskaitant farmakologijos praktikos raidą.

Antroje pastraipoje nurodyti pakeitimai nesudaro priedų valstybėms narėms keisti galiojančių esminių teisės principų, susijusių su profesijų struktūra fizinių asmenų rengimo ir teisės užsiimti profesija sąlygų aspektais. Tokie pakeitimai nedaro poveikio valstybių narių atsakomybei už švietimo sistemų organizavimą, kaip nustatyta SESV 165 straipsnio 1 dalyje.“

34. 45 straipsnio 2 dalis pakeičiama taip:

„2. Valstybės narės užtikrina, kad asmenys, turintys universiteto ar pripažinto lygiavertio lygio farmacijos mokslo formalios kvalifikacijos įrodymą, atitinkantį 44 straipsnyje nustatytus reikalavimus, turėtų teisę verstis

bent toliau išvardyta veikla, kuriai atitinkamais atvejais taikomas papildomos profesinės patirties reikalavimas:

- a) vaistinių preparatų farmacinės formos ruošimas;
- b) vaistinių preparatų gamyba ir tyrimai;
- c) vaistinių preparatų tyrimai vaistinių preparatų tyrimo laboratorijoje;
- d) vaistinių preparatų sandėliavimas, saugojimas ir platinimas vykdant didmeninį platinimą;
- e) reikalingos kokybės saugių ir veiksmingų vaistinių preparatų tiekimas, ruošimas, tyrimai, sandėliavimas, platinimas ir išdavimas visuomenei skirtose vaistinėse;
- f) reikiamos kokybės saugių ir veiksmingų vaistinių preparatų ruošimas, tyrimai, sandėliavimas ir išdavimas ligoninėse;
- g) informacijos ir patarimų apie vaistinius preparatus teikimas, įskaitant informaciją apie tinkamą jų naudojimą;
- h) pranešimas apie nepageidaujamos reakcijos į farmacijos produktus atvejus kompetentingoms institucijoms;
- i) individuali pagalba pacientams, kuriems paskirtas gydymas vaistais;
- j) pagalba rengiant vietines ir nacionalines visuomenės sveikatos kampanijas.“

35. 46 straipsnis pakeičiamas taip:

„46 straipsnis

Architekto rengimas

1. Architekto rengimą turi sudaryti:

- a) bent penkerių metų studijos pagal nuolatinio mokymo programą universitete arba lygiavertėje mokymo institucijoje, kurios užbaigiamos sėkmingai išlaikius universiteto lygio egzaminus; arba

b) bent ketverių metų studijos pagal nuolatinio mokymo programą universitete arba lygiavertėje mokymo institucijoje, kurios užbaigiamos sėkmingai išlaikius universiteto lygio egzaminus ir pateikus pažymėjimą, patvirtinantį, kad atlikta dvejų metų profesinė praktika pagal 4 dalį;

2. Architektūra turi būti pagrindinė 1 dalyje nurodytų studijų sudedamoji dalis. Studijose turi būti išlaikyta pusiausvyra tarp teorinių ir praktinių architektūrinio rengimo aspektų ir užtikrintas bent šių žinių, įgūdžių ir kompetencijų įgijimas:

a) gebėjimas kurti architektūros projektus, kurie atitiktų estetinius ir techninius reikalavimus;

b) pakankamos architektūros istorijos ir teorijos, susijusių menų, technologijų ir humanitarinių mokslų žinios;

c) vaizduojamojo meno ir jo įtakos architektūros projekto kokybei žinios;

d) pakankamos miestų projektavimo, planavimo žinios ir įgūdžiai, reikalingi planavimo procese;

e) supratimas apie žmonių ir pastatų, pastatų ir jų aplinkos santykį ir apie poreikį suderinti pastatus ir erdvę tarp jų su žmonių poreikiais ir masteliu;

f) architekto profesijos ir architekto vaidmens visuomenėje supratimas, ypač rengiant socialinių veiksnių įvertinimo aprašus;

g) tyrimo ir projekto aprašų rengimo metodikos supratimas;

h) konstrukcinio projektavimo ir su pastatų projektavimu susijusių konstrukcinių ir inžinerinių problemų supratimas;

i) pakankamos žinios apie fizines problemas ir technologijas bei pastatų funkcijas, kad jų vidus būtų patogus, o patys pastatai apsaugotų nuo klimato poveikio pagal tvaraus vystymosi principus;

j) būtini projektavimo įgūdžiai, siekiant patenkinti pastato naudotojo reikalavimus atsižvelgiant į suvaržymus, atsižvelgiant dėl kainos veiksnių ir statybos normų;

k) pakankamos žinios apie pramonę, struktūras, taisykles ir procedūras, reikalingas tam, kad projektų koncepcijos taptų pastatais, o planai būtų įtraukti į bendrąjį planavimą.

3. 1 ir 2 dalyse nurodyta akademinių studijų trukmė metais gali būti papildomai išreikšta lygiavertėmis ECTS kreditais.

4. 1 dalies b punkte nurodyta profesinė praktika atliekama tik užbaigus pirmuosius trejus studijų metus. Bent vienerių metų trukmės profesinė praktika turi būti grindžiama žiniomis, įgūdžiais ir kompetencijomis, įgytais 2 dalyje nurodytų studijų metu. Tuo tikslu profesinė praktika atliekama prižiūrint kilmės valstybės narės kompetentingos institucijos įgaliotam asmeniui ar įstaigai. Tokia praktika gali būti atliekama bet kurioje valstybėje. Profesinę praktiką vertina kilmės valstybės narės kompetentinga institucija.“

36. 47 straipsnis pakeičiamas taip:

„47 straipsnis

Nuostatos, leidžiančios nukrypti nuo architektų rengimo reikalavimų

Nukrypstant nuo 46 straipsnio, 21 straipsnį atitinkančiu laikomas ir toks rengimas: rengimas pagal socialinio skatinimo schemas arba nenuoseklios studijos universitete pagal 46 straipsnio 2 dalyje nustatytus reikalavimus, patvirtintas

architektūros egzaminu, kurį išlaikęs specialistas prižiūrint architektui ar architektų biurui dirbo architektūros srityje ne trumpiau kaip septynerius metus. Egzaminas turi būti universiteto lygio ir lygiavertis 46 straipsnio 1 dalies b punkte nurodytam galutiniam egzaminui.“

37. 49 straipsnis iš dalies keičiamas taip:

a) įterpiama ši dalis:

„1a. 1 dalis taip pat taikoma į V priedo sąrašą įtraukto architekto formalios kvalifikacijos įrodymui, kai rengimo kursas pradėtas anksčiau nei 2016 m. sausio 18 d.“;

b) pridedama ši dalis:

„3. Kiekviena valstybė narė toliau nurodytus įrodymus savo teritorijoje pripažįsta kaip savo pačios išduodamus formalios kvalifikacijos įrodymus, suteikiančius teisę pradėti ir vykdyti profesinę architekto veiklą: įrodymus, kad baigtas 1985 m. rugpjūčio 5 d. jau buvęs rengimas, pradėtas ne vėliau kaip 2014 m. sausio 17 d., suteikiamas Vokietijos Federacinės Respublikos profesinio rengimo mokyklose („Fachhochschulen“) per trejų metų laikotarpį, atitinkantis 46 straipsnio 2 dalyje nustatytus reikalavimus ir suteikiantis teisę užsiimti 48 straipsnyje nurodyta veikla toje valstybėje narėje pagal „architekto“ profesiją, jei po rengimo buvo ketverių metų profesinės patirties Vokietijos Federacinėje Respublikoje laikotarpis, patvirtintas pažymėjimu, išduotu profesinės asociacijos, į kurios sąrašą įrašytas architektas, pageidaujantis pasinaudoti šios direktyvos nuostatomis.“

38. III antraštinėje dalyje įterpiamas šis skyrius:

„IIIa skyrius

Automatinis pripažinimas, remiantis bendraisiais rengimo principais

49a straipsnis

Bendroji rengimo struktūra

1. Taikant šį straipsnį „bendroji rengimo struktūra“ reiškia bendrą būtiniausių žinių, įgūdžių ir kompetencijų

rinkinį, būtiną siekiant užsiimti konkrečia profesija. Bendroji rengimo struktūra nepakeičia nacionalinės rengimo programos, nebent valstybė narė pagal savo nacionalinę teisę nuspręstų kitaip. Asmenims, kurie pateikia įrodymą apie tokios struktūros pagrindu įgytą kvalifikaciją, siekiantiems užsiimti profesija valstybėse narėse, kuriose ji reglamentuojama, valstybė narė suteikia teisę užsiimti profesine veikla tomis pačiomis sąlygomis kaip asmenims, kuriems ji pati išduoda formalios kvalifikacijos įrodymą, su sąlyga, kad tokia struktūra atitinka 2 dalyje nustatytas sąlygas.

2. Bendroji rengimo struktūra turi atitikti šias sąlygas:

a) bendroji rengimo struktūra sudaro galimybes daugiau specialistų judėti iš vienos valstybės narės į kitą;

b) profesija, kuriai taikoma bendroji rengimo struktūra arba tokios profesijos rengimas jau yra reglamentuojami bent trečdalyje valstybių narių;

c) bendrą žinių, įgūdžių ir kompetencijų rinkinį sudaro bent trečdalyje valstybių narių švietimo ir rengimo sistemose reikalaujamos žinios, įgūdžiai ir kompetencijos. Nesvarbu, ar žinios, įgūdžiai ir kompetencijos valstybėse narėse įgyjami kaip bendrojo rengimo dalis universitete ar aukštojo mokslo institucijoje, ar kaip profesinio rengimo kursų dalis;

d) bendroji rengimo struktūra grindžiama EKS lygiais, apibrėžtais 2008 m. balandžio 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos rekomendacijos dėl Europos mokymosi visą gyvenimą kvalifikacijų sąrangos kūrimo (*) II priede;

e) atitinkama profesija nėra įtraukta į kitą bendrąją rengimo struktūrą ir nėra automatiškai pripažįstama pagal III antraštinės dalies III skyrių;

f) bendroji rengimo struktūra buvo parengta skaidriais pagrindais vykdant atitinkamą procedūrą, dalyvaujant valstybių narių, kuriose profesija nėra reglamentuojama, atitinkamiems suinteresuotiesiems subjektams;

g) taikant bendrąją rengimo struktūrą, bet kurios valstybės narės piliečiai gali siekti tokiai struktūrai priklausančios profesinės kvalifikacijos prieš tai nereikalaujant, kad jie taptų profesinės organizacijos nariais ar joje prisiregistruotų.

3. Sąjungos lygio profesinės organizacijos ir nacionalinės profesinės organizacijos ar kompetentingos institucijos iš bent trečdaliao valstybių narių gali pateikti Komisijai pasiūlymus dėl bendrųjų rengimo struktūrų, kurie atitinka 2 dalyje nustatytas sąlygas.

4. Komisijai suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus pagal 57c straipsnį dėl bendrosios rengimo struktūros nustatymo konkrečiai profesijai remiantis šio straipsnio 2 dalyje nustatytomis sąlygomis.

5. Valstybė narė atleidžiama nuo pareigos savo teritorijoje įvesti 4 dalyje nurodytą bendrąją rengimo struktūrą ir pareigos suteikti automatinį pripažinimą pagal tą bendrąją rengimo struktūrą įgytoms profesinėms kvalifikacijoms, jei įvykdoma viena iš šių sąlygų:

a) valstybės narės teritorijoje nėra švietimo ar mokslo institucijų, kurios siūlytų tokį atitinkamos profesijos rengimą;

b) bendrosios rengimo struktūros taikymas darytų neigiamą poveikį valstybės narės švietimo ir profesinio mokymo sistemos organizavimui;

c) yra esminių skirtumų tarp bendrosios rengimo struktūros ir valstybės narės teritorijoje reikalaujamo rengimo, ir tie skirtumai kelia didelę riziką viešajai politikai, viešajam saugumui, visuomenės sveikatai ar paslaugų gavėjų saugai arba aplinkos apsaugai.

6. Valstybės narės per šešis mėnesius nuo 4 dalyje nurodyto deleguotojo akto įsigaliojimo dienos Komisijai ir kitoms valstybėms narėms praneša:

a) nacionalines kvalifikacijas ir, kai taikoma, nacionalinius profesinius vardus, kurie atitinka bendrąją rengimo struktūrą; arba

b) 5 dalyje nurodytos išimties taikymą, pateikiant pagrindimą, kurios sąlygos pagal 5 dalį buvo įvykdytos. Komisija per tris mėnesius gali paprašyti pateikti papildomą paaiškinimą, jei ji mano, kad valstybė narė nepateikė tinkamo paaiškinimo, kad įvykdyta viena iš šių sąlygų, arba jei tas paaiškinimas buvo nepakankamas. Valstybė narė į tokį prašymą turi atsakyti per tris mėnesius.

Komisija gali priimti įgyvendinimo aktą, kuriame išvardijamos nacionalinės profesinės kvalifikacijos ir nacionaliniai profesiniai vardai, kurie pagal bendrąją rengimo struktūrą, priimtą pagal 4 dalį, pripažįstami automatiškai.

7. Šis straipsnis taip pat taikomas tam tikros profesijos specializacijoms su sąlyga, kad tokios specializacijos įgijimas susijęs su profesine veikla, kuri ar teisė kuria užsiimti valstybėse narėse yra reglamentuojamos, kai tokia profesija, bet ne susijusi specializacija, jau automatiškai pripažįstama pagal III antraštinės dalies III skyrių.

49b straipsnis

Bendrieji rengimo testai

1. Taikant šį straipsnį „bendrasis rengimo testas“ reiškia standartizuotą tinkamumo testą, kuris naudojamas visose dalyvaujančiose valstybėse narėse ir taikomas tik asmenims, turintiems konkrečią profesinę kvalifikaciją. Tokio testo išlaikymas valstybėje narėje suteikia teisę asmeniui, turinčiam tam tikrą profesinę kvalifikaciją, užsiimti profesine veikla bet kurioje priimančioje valstybėje narėje tokiomis pačiomis sąlygomis, kokios yra taikomos asmenims, įgijusiems toje valstybėje narėje profesinę kvalifikaciją.

2. Bendrasis rengimo testas turi atitikti šias sąlygas:

a) bendrasis rengimo testas sudaro galimybių daugiau specialistų judėti iš vienos valstybės narės į kitą;

b) profesija, kuriai taikomas bendrasis rengimo testas, yra reglamentuojama, arba jos rengimas yra reglamentuojami bent trečdalyje valstybių narių;

c) bendrasis rengimo testas sudarytas skaidriais pagrindais vykdant atitinkamą procedūrą, dalyvaujant valstybių narių, kuriose profesija nėra reglamentuojama, atitinkamiems suinteresuotiesiems subjektams;

d) bendrąjį rengimo testą gali laikyti visų valstybių narių piliečiai ir dalyvauti praktiškai organizuojant tokius testus valstybėse narėse nereikalaujant, kad prieš tai jie taptų profesinės organizacijos nariais ar būtų joje prisi-registravę.

3. Sąjungos lygio profesinės organizacijos ir nacionalinės profesinės organizacijos ar kompetentingos institucijos iš bent trečdaliao valstybių narių gali pateikti Komisijai pasiūlymus dėl bendrųjų rengimo testų, kurie atitinka 2 dalyje nustatytas sąlygas.

4. Komisijai suteikiami įgaliojimai pagal 57c straipsnį priimti deleguotuosius teisės aktus dėl bendrųjų rengimo testų turinio ir sąlygų, kuriomis jie gali būti laikomi ir išlaikomi.

5. Valstybė narė atleidžiama nuo pareigos savo teritorijoje rengti 4 dalyje nurodytą bendrąjį rengimo testą ir pareigos suteikti automatinį pripažinimą specialistams, kurie išlaikė tą bendrąjį rengimo testą, jei įvykdoma viena šių sąlygų:

a) atitinkama profesija tos valstybės narės teritorijoje nereglamentuojama;

b) bendrojo rengimo testo turinys nepakankamai sušvelnina didelę riziką visuomenės sveikatai ar paslaugų gavėjų saugai, kuri užtikrinama tos valstybės narės teritorijoje;

c) bendrojo rengimo testo turinys suteiktų daug mažiau patrauklias galimybes verstis šia profesija, palyginti su nacionaliniais reikalavimais.

6. Valstybės narės per šešis mėnesius nuo 4 dalyje nurodyto deleguotojo akto įsigaliojimo dienos Komisijai ir kitoms valstybėms narėms praneša:

a) apie savo pajėgumus rengti tokius testus; arba

b) 5 dalyje nurodytos išimties taikymą, pateikiant pagrindimą, kurios sąlygos pagal 5 dalį buvo įvykdytos. Komisija per tris mėnesius gali paprašyti pateikti papildomą paaiškinimą, jei ji mano, kad valstybė narė nepateikė tinkamo paaiškinimo, kad įvykdoma viena iš šių sąlygų, arba jei tas paaiškinimas nepakankamas. Valstybė narė į tokį prašymą turi atsakyti per tris mėnesius.

Komisija gali priimti įgyvendinimo aktą, kuriame pateikiamas valstybių narių, kuriose turi būti rengiami pagal 4 dalį patvirtinti bendrojo rengimo testai, sąrašas, tų testų dažnumas per kalendorinius metus ir kitos procedūros, būtinos rengiant bendrojo rengimo testus visose valstybėse narėse.

(*) OL C 111, 2008 5 6, p. 1.“

39. 50 straipsnyje įterpiamos šios dalys:

„3a. Iškilus pagrįstų abejonių, priimančioji valstybė narė gali reikalauti valstybės narės kompetentingas institucijas patvirtinti, kad pareiškėjui nėra laikinai ar visam laikui sustabdyta teisė užsiimti profesija dėl sunkaus profesinio nusižengimo ar teistumo dėl baudžiamojo nusižengimo, susijusio su bet kokia jo ir (arba) jos profesine veikla.

3b. Įvairių valstybių narių kompetentingos institucijos informacija pagal šį straipsnį keičiasi per IML.“

40. 52 straipsnis papildomas šia dalimi:

„3. Valstybė narė gali nesuteikti teisės naudoti profesinį vardą profesinių kvalifikacijų turėtojams, jei ji apie tokią asociaciją ar organizaciją nepranešė Komisijai ir kitoms valstybėms narėms pagal 3 straipsnio 2 dalį.“

41. 53 straipsnis pakeičiamas taip:

„53 straipsnis

Kalbų mokėjimas

1. Specialistai, kurių profesinė kvalifikacija pripažinta, turi mokėti kalbas, būtinas užsiimti profesine veikla priimančiojoje valstybėje narėje.

2. Valstybė narė užtikrina, kad 1 dalyje nustatytos pareigos atitiktų įvykdymo kontrolę atliktų už tai atsakingos kompetentingos institucijos arba ji būtų vykdoma joms prižiūrint ir kad ši kontrolė apsiribotų priimančiosios valstybės narės vienos oficialiosios kalbos mokėjimo tikrinimu arba priimančiosios valstybės narės vienos administracinės kalbos mokėjimo tikrinimu, su sąlyga, kad ta administracinė kalba taip pat yra oficialioji Sąjungos kalba.

3. Pagal 2 dalį vykdomas tikrinimas gali būti paskirtas tuo atveju, jei profesija, kuria bus užsiimama, daro poveikį pacientų saugumui. Tikrinimas gali būti paskirtas ir kitų profesijų atžvilgiu, kai yra didelių ir konkrečių abejonų dėl tinkamo specialisto kalbos mokėjimo jam siekiant užsiimti pageidaujama profesine veikla.

Kalbos mokėjimą galima tikrinti tik po to, kai išduodama Europos profesinė kortelė pagal 4d straipsnį, arba atitinkamai po to, kai pripažįstama profesinė kvalifikacija.

4. Kalbos mokėjimo tikrinimas turi būti proporcingas veiklai, kuria ketinama užsiimti. Atitinkamam specialistui turi būti leidžiama tokio tikrinimo rezultatus apskųsti remiantis nacionaline teise.“

42. IV antraštinėje dalyje įterpiamas šis straipsnis:

„55a straipsnis

Profesinės praktikos pripažinimas

1. Jei užsiimti reglamentuojama profesija kilmės valstybėje narėje leidžiama tik baigus profesinę praktiką, kilmės valstybės narės kompetentinga institucija, nagrinėdama

prašymą suteikti leidimą užsiimti reglamentuojama profesija, pripažįsta kitoje valstybėje narėje atliktą profesinę praktiką su sąlyga, kad praktika atitinka 2 dalyje nurodytas paskelbtas gaires, bei atsižvelgia į trečiojoje šalyje atliktą profesinę praktiką. Vis dėlto valstybės narės gali nacionalinės teisės aktuose nustatyti pagrįstą profesinės praktikos dalies, kurią galima atlikti užsienyje, trukmės apribojimą.

2. Profesinės praktikos pripažinimas nepakeičia nustatytų reikalavimų išlaikyti egzaminą tam, kad būtų suteikta teisė užsiimti aptariama profesija. Kompetentingos institucijos paskelbia profesinės praktikos, kuri atliekama kitoje valstybėje narėje arba trečiojoje šalyje, organizavimo ir pripažinimo gaires, visų pirma dėl profesinės praktikos vadovo vaidmens.“

43. V antraštinės dalies pavadinimas pakeičiamas taip:

„V ANTRAŠTINĖ DALIS

ADMINISTRACINIS BENDRADARBIAVIMAS IR ATSAKOMYBĖ PILIEČIAMS UŽ ĮGYVENDINIMĄ“.

44. 56 straipsnis iš dalies keičiamas taip:

a) 2 dalies pirma pastraipa pakeičiama taip:

„Kilmės ir priimančiosios valstybių narių kompetentingos institucijos keičiasi informacija apie drausmines nuobaudas ar baudžiamąsias sankcijas, kurių imtasi, arba bet kokias kitas rimtas, specifines aplinkybes, kurios gali turėti pasekmių pagal šią direktyvą vykdomai veiklai. Tą darydamos jos laikosi asmens duomenų apsaugos taisyklių, numatytų direktyvose 95/46/EB ir 2002/58/EB.“;

b) įterpiama ši dalis:

„2a. Taikant 1 ir 2 dalis, kompetentingos institucijos naudojasi IML.“;

c) 4 dalis pakeičiama taip:

„4. Kiekviena valstybė narė paskiria koordinatorių 1 dalyje nurodytai kompetentingų institucijų veiklai ir apie tai informuoja kitas valstybes nares ir Komisiją.

Koordinatoriaus užduotys yra šios:

- a) skatinti vienodai taikyti šią direktyvą;
- b) rinkti visą informaciją, kuri svarbi šios direktyvos taikymui, kaip antai apie sąlygas, nustatytas galimybei užsiimti reglamentuojamomis profesijomis valstybėse narėse;
- c) nagrinėti pasiūlymus dėl bendrųjų rengimo struktūrų ir bendrųjų rengimo testų;
- d) keisti informaciją ir geriausią praktiką siekiant optimizuoti tęstinę kvalifikacijos tobulinimą valstybėse narėse;
- e) keisti informaciją ir geriausios praktikos pavyzdžiais taikant 14 straipsnyje nurodytas kompensacines priemones.

Atlikti šios dalies b punkte nurodytą užduotį koordinatoriai gali prašyti pagalbos iš 57b straipsnyje nurodytų pagalbos centrų.“

45. Įterpiamas šis straipsnis:

„56a straipsnis

Įspėjimo mechanizmas

1. Valstybės narės kompetentingos institucijos informuoja visas kitų valstybių narių kompetentingas institucijas

apie specialistą, kurio galimybes užsiimti toliau išvardytomis veiklomis tos valstybės narės teritorijoje nacionalinės valdžios institucijos arba teismai apribojo arba visiškai arba iš dalies uždraudė (net jei tai būtų laikinai):

- a) medicinos gydytojo ir šeimos gydytojo, turinčio V priedo 5.1.1. ir 5.1.4 punktuose nurodytos formalios kvalifikacijos įrodymą;
- b) medicinos gydytojo specialisto, turinčio V priedo 5.1.3 punkte nurodytą kvalifikaciją;
- c) bendrosios praktikos slaugytojo, turinčio V priedo 5.2.2 punkte nurodytos formalios kvalifikacijos įrodymą;
- d) gydytojo odontologo, turinčio V priedo 5.3.2 punkte nurodytos formalios kvalifikacijos įrodymą;
- e) odontologo specialisto, turinčio V priedo 5.3.3 punkte nurodytos formalios kvalifikacijos įrodymą;
- f) veterinarijos gydytojo, turinčio V priedo 5.4.2 punkte nurodytos formalios kvalifikacijos įrodymą;
- g) akušerio, turinčio V priedo 5.5.2 punkte nurodytos formalios kvalifikacijos įrodymą;
- h) vaistininko, turinčio V priedo 5.6.2 punkte nurodytos formalios kvalifikacijos įrodymą;
- i) VII priedo 2 punkte nurodyto pažymėjimo turėtojo, liudijančio, kad jis užbaigė rengimą, kuris atitinka atitinkamai 24, 25, 31, 34, 35, 38, 40 arba 44 straipsniuose nurodytus būtiniausius reikalavimus, tačiau kuris prasižėjęs anksčiau nei V priedo 5.1.3, 5.1.4, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2, 5.6.2 punktuose nurodytų kvalifikacijų įgijimo atskaitos datos;
- j) pažymėjimo apie įgytas teises turėtojo, kaip nurodyta 23, 27, 29, 33, 33a, 37, 43 ir 43a straipsniuose;

k) kitų specialistų, užsiimančių veikla, darančia poveikį pacientų saugumui, kai specialistas užsiima toje valstybėje narėje reglamentuojama profesija;

l) specialistų, užsiimančių veikla, susijusia su nepilnamečių asmenų ugdymu, įskaitant vaikų priežiūrą ir ikimokyklinį bei priešmokyklinį ugdymą, kai specialistas užsiima toje valstybėje narėje reglamentuojama profesija.

2. Kompetentingos institucijos 1 dalyje nurodytą informaciją išpėjimo būdu per IMI sistemą išsiunčia ne vėliau kaip per tris dienas nuo sprendimo, kuriuo apribojamos atitinkamo specialisto galimybės visiškai arba iš dalies vykdyti profesinę veiklą arba tokią veiklą vykdyti jam uždraudžiama, priėmimo datos. Pateikiant tą informaciją nurodomi tik šie duomenys:

a) specialisto tapatybė;

b) atitinkamos profesijos pavadinimas;

c) informacija apie sprendimą dėl apribojimo arba draudimo priėmusią nacionalinę valdžios instituciją arba teisimą;

d) informacija apie apribojimo arba draudimo taikymo sritį; ir

e) informacija apie apribojimo arba draudimo taikymo laikotarpį.

3. Atitinkamos valstybės narės kompetentingos institucijos ne vėliau kaip per tris dienas po teismo sprendimo priėmimo dienos išpėjimo būdu per IMI sistemą informuoja visų kitų valstybių narių kompetentingas institucijas apie specialistų, kurie pateikė prašymą dėl kvalifikacijos pripažinimo pagal šią direktyvą ir kurie, kaip pripažinta vėlesniais teismų sprendimais, tokiomis aplinkybėmis naudojosi suklustotais dokumentais, patvirtinančiais jų profesinę kvalifikaciją, tapatybę.

4. Asmens duomenų tvarkymas valstybėms narėms keičiantis 1 ir 3 dalyse nurodyta informacija vykdomas

laikantis direktyvų 95/46/EB ir 2002/58/EB. Komisija asmens duomenis tvarko laikydamasi Reglamento (EB) Nr. 45/2001.

5. Kai nustoja galioti 1 dalyje nurodytas draudimas arba apribojimas, apie tai nedelsiant informuojamos visų valstybių narių kompetentingos institucijos. Tuo tikslu valstybės narės kompetentingos institucijos, kurios teikia informaciją pagal 1 dalį, taip pat turi informuoti ir apie galiojimo pabaigos datą, ir apie bet kokią vėlesnį tos datos pakeitimą.

6. Valstybės narės numato, kad specialistai, apie kuriuos išpėjimai yra išsiųsti kitoms valstybėms narėms, būtų raštu informuoti apie sprendimus dėl išpėjimo tuo pačiu metu, kai buvo išsiųstas išpėjimas, galėtų apskųsti sprendimą pagal nacionalinę teisę arba prašyti tokius sprendimus pakeisti ir turėtų teisę į dėl kitoms valstybėms narėms išsiųsto neteisingo išpėjimo patirtos žalos atlyginimą – tokiais atvejais išpėjimo sprendime turi būti nurodyta, kad specialistas yra inicijavęs procesą dėl sprendimo dėl išpėjimo.

7. Duomenys apie išpėjimus IMI sistemoje gali būti tvarkomi išpėjimų galiojimo laikotarpiu. Išpėjimai ištrinami per tris dienas nuo sprendimo juos panaikinti priėmimo dienos arba nuo 1 dalyje nurodyto apribojimo ar draudimo galiojimo pabaigos dienos.

8. Komisija priima įgyvendinimo aktus dėl išpėjimo mechanizmo taikymo. Į tuos įgyvendinimo aktus įtraukiamos nuostatos dėl valdžios institucijų, įgaliotų siųsti arba gauti išpėjimus, dėl išpėjimų atšaukimo ir panaikinimo ir dėl priemonių, skirtų užtikrinti duomenų tvarkymo saugumą. Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 58 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.“

46. 57 straipsnis pakeičiamas taip:

„57 straipsnis

Centrinė internetinė prieiga prie informacijos

1. Valstybės narės užtikrina, kad 2006 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2006/123/EB dėl paslaugų vidaus rinkoje (*) 6 straipsnyje nurodytuose kontaktiniuose centruose internetu būtų prieinama ir reguliariai atnaujinama ši informacija:

a) valstybės narės visų reglamentuojamų profesijų sąrašas, įskaitant už kiekvieną reglamentuojamą profesiją atsakingos kompetentingos institucijos ir 57b straipsnyje nurodytų pagalbos centrų kontaktinius duomenis;

b) profesijų, kurioms gali būti išduota Europos profesinė kortelė, sąrašas, tos kortelės veikimas, įskaitant visus specialistų mokėtinus mokesčius, ir tą kortelę išduoti kompetentingos institucijos;

c) visų profesijų, kurioms valstybės narės pagal savo nacionalinius įstatymus ir kitus teisės aktus taiko 7 straipsnio 4 dalį, sąrašas;

d) reglamentuojamo rengimo ir 11 straipsnio c punkto ii papunktyje nurodyto specialios struktūros rengimo sąrašas;

e) valstybės narės reglamentuojamoms profesijoms taikomi 7, 50, 51 ir 53 straipsniuose nurodyti reikalavimai ir procedūros, įskaitant visus piliečių mokėtinus mokesčius ir kompetentingoms institucijoms pateiktinus dokumentus;

f) informacija, kaip, remiantis nacionaliniais įstatymais ir kitais teisės aktais, apskūsti pagal šią direktyvą priimtus kompetentingų institucijų sprendimus.

2. Valstybės narės užtikrina, kad 1 dalyje nurodyta informacija ir pagalba būtų teikiama naudotojams aiškiu ir suprantamu būdu, kad ji būtų lengvai prieinama nuotoliniu būdu ir elektroninėmis priemonėmis bei būtų nuolat atnaujinama.

3. Valstybės narės užtikrina, kad į kiekvieną kontaktiniam centrui adresuotą prašymą pateikti informaciją būtų atsakyta kiek įmanoma greičiau.

4. Valstybės narės ir Komisija imasi papildomų priemonių, siekdamos paskatinti kontaktinius centrus teikti 1 dalyje numatytą informaciją kitomis oficialiosiomis Sąjungos kalbomis. Tai nedaro poveikio valstybių narių teisės aktams dėl kalbų naudojimo jų teritorijoje.

5. Valstybės narės bendradarbiauja tarpusavyje ir su Komisija 1, 2 ir 4 dalių įgyvendinimo tikslais.

(*) OL L 376, 2006 12 27, p. 36.“

47. Įterpiami šie straipsniai:

„57a straipsnis

Procedūrų atlikimas elektroninėmis priemonėmis

1. Valstybės narės užtikrina, kad visi reikalavimai, procedūros ir formalumai, susiję su šioje direktyvoje reglamentuojamais dalykais, būtų lengvai įvykdomi nuotoliniu būdu ir elektroninėmis priemonėmis atitinkamuose kontaktiniuose centruose arba atitinkamose kompetentingose institucijose. Tai netrukdo valstybių narių kompetentingoms institucijoms vėliau prašyti pateikti patvirtintas dokumentų kopijas, jei kyla pagrįstų abejonų ir kai tai yra griežtai būtina.

2. 1 dalis netaikoma adaptacijos laikotarpio įvykdymui ar tinkamumo testo atlikimui.

3. Kai yra pagrįsta, jog valstybės narės prašytų saugaus elektroninio parašo, kaip apibrėžta 1999 m. gruodžio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 1999/93/EB dėl Bendrijos elektroninių parašų reguliavimo sistemos (*) 2 straipsnio 2 punkte, siekiant atlikti šio straipsnio 1 dalyje nurodytas procedūras, valstybės narės priima elektroninius parašus, atitinkančius 2009 m. spalio 16 d. Komisijos sprendimą 2009/767/EB, kuriuo pagal Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2006/123/EB dėl paslaugų vidaus rinkoje nustatomos priemonės procedūroms, atliekamoms naudojantis elektroninėmis priemonėmis ir kontaktinių centrų paslaugomis, palengvinti (**), ir suteikia technines priemones tvarkyti dokumentus su apibrėžtų formatų saugiais elektroniniais parašais, kaip nustatyta 2011 m. vasario 25 d. Komisijos sprendime 2011/130/ES, kuriuo nustatomi būtinieji dokumentų, kompetentingų institucijų pasirašomų elektroniniu būdu pagal Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2006/123/EB dėl paslaugų vidaus rinkoje, tarptautinio tvarkymo reikalavimai (***).

4. Visos procedūros vykdomos pagal Direktyvos 2006/123/EB 8 straipsnį dėl kontaktinių centrų. Šios Direktyvos 7 straipsnio 4 dalyje ir 51 straipsnyje nustatytų procedūrinių laikotarpių pradžia yra piliečio paraiškos arba bet kokio trūkstamo dokumento pateikimo kontaktiniam centrui arba tiesiogiai atitinkamai kompetentingai institucijai data. Bet koks prašymas pateikti patvirtintas dokumentų kopijas, kaip nurodyta šio straipsnio 1 dalyje, nelaikomas prašymu pateikti trūkstamus dokumentus.

57b straipsnis

Pagalbos centrai

1. Kiekviena valstybė narė ne vėliau kaip 2016 m. sausio 18 d. paskiria pagalbos centrą, kurio paskirtis - pagalbos dėl šioje direktyvoje numatytų profesinių kvalifikacijų pripažinimo teikimas piliečiams ir kitų valstybių narių pagalbos centrams, įskaitant informaciją apie profesijas ir užsiėmimą jomis reglamentuojančius nacionalinės teisės aktus, socialinės teisės aktus ir, kai taikytina, etikos taisykles.

2. Priimančių valstybių narių pagalbos centrai padeda piliečiams naudotis pagal šią direktyvą jiems suteikiamomis teisėmis, prireikus, bendradarbiaujant su kilmės valstybės narės pagalbos centru ir kompetentingomis institucijomis bei priimančiosios valstybės narės kontaktiniais centrais.

3. Kiekviena kilmės arba priimančiosios valstybės narės kompetentinga institucija visapusiškai bendradarbiauja su priimančiosios valstybės narės pagalbos centru ir prireikus kilmės valstybės narės pagalbos centru ir tokių centrų prašymu teikia jiems visą atitinkamą informaciją, laikydamosi duomenų apsaugos taisyklių, kaip nurodyta direktyvoje 95/46/EB ir 2002/58/EB.

4. Komisijos prašymu pagalbos centrai informuoja Komisiją apie užklausimų, susijusių su jų sprendžiamais klausimais, rezultatus per du mėnesius nuo tokio prašymo gavimo.

57c straipsnis

Igaliojimų delegavimas

1. Igaliojimai priimti deleguotuosius aktus Komisijai suteikiami šiame straipsnyje nustatytais sąlygomis.

2. 3 straipsnio 2 dalies trečioje pastraipoje, 20 straipsnyje, 21 straipsnio 6 dalies antroje pastraipoje, 21a straipsnio 4 dalyje, 25 straipsnio 5 dalyje, 26 straipsnio antroje pastraipoje, 31 straipsnio 2 dalies antroje pastraipoje, 34 straipsnio 2 dalies antroje pastraipoje, 35 straipsnio 4 ir 5 dalyse, 38 straipsnio 1 dalies antroje pastraipoje, 40 straipsnio 1 dalies trečioje pastraipoje, 44 straipsnio 2 dalies antroje pastraipoje, 49a straipsnio 4 dalyje ir 49b straipsnio 4 dalyje nurodyti igaliojimai priimti deleguotuosius aktus Komisijai suteikiami penkerių metų laikotarpiui nuo 2014 m. sausio 17 d. Likus ne mažiau kaip devyniems mėnesiams iki penkerių metų laikotarpio pabaigos Komisija parengia naudojimosi deleguotaisiais igaliojimais ataskaitą. Igaliojimai savaime pratęsimi tokios pačios trukmės laikotarpiais, išskyrus atvejus, kai Europos

Parlamentas arba Taryba pareiškia prieštaravimų dėl tokio pratęsimo likus ne mažiau kaip trimis mėnesiams iki kiekvieno laikotarpio pabaigos.

3. Europos Parlamentas arba Taryba gali bet kada atšaukti 3 straipsnio 2 dalies trečioje pastraipoje, 20 straipsnyje, 21 straipsnio 6 dalies antroje pastraipoje, 21a straipsnio 4 dalyje, 25 straipsnio 5 dalyje, 26 straipsnio antroje pastraipoje, 31 straipsnio 2 dalies antroje pastraipoje, 34 straipsnio 2 dalies antroje pastraipoje, 35 straipsnio 4 ir 5 dalyse, 38 straipsnio 1 dalies antroje pastraipoje, 40 straipsnio 1 dalies trečioje pastraipoje, 44 straipsnio 2 dalies antroje pastraipoje, 49a straipsnio 4 dalyje ir 49b straipsnio 4 dalyje nurodytus deleguotuosius igaliojimus. Sprendimu dėl igaliojimų atšaukimo nutraukiami tame sprendime nurodyti igaliojimai priimti deleguotuosius aktus. Sprendimas įsigalioja kitą dieną po jo paskelbimo *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje* arba vėlesnėje nurodytą dieną. Jis nedaro poveikio jau galiojančių deleguotųjų aktų galiojimui.

4. Apie priimtą deleguotąjį aktą Komisija nedelsdama vienu metu praneša Europos Parlamentui ir Tarybai.

5. Pagal 3 straipsnio 2 dalies trečią pastraipą, 20 straipsnį, 21 straipsnio 6 dalies antrą pastraipą, 21a straipsnio 4 dalį, 25 straipsnio 5 dalį, 26 straipsnio antrą pastraipą, 31 straipsnio 2 dalies antrą pastraipą, 34 straipsnio 2 dalies antrą pastraipą, 35 straipsnio 4 ir 5 dalis, 38 straipsnio 1 dalies antrą pastraipą, 40 straipsnio 1 dalies trečią pastraipą, 44 straipsnio 2 dalies antrą pastraipą, 49a straipsnio 4 dalį ir 49b straipsnio 4 dalį priimtas deleguotasis aktas įsigalioja tik tuo atveju, jeigu per du mėnesius nuo pranešimo Europos Parlamentui ir Tarybai apie šį aktą dienos nei Europos Parlamentas, nei Taryba nepareiškia prieštaravimų arba jeigu dar nepasibaigus šiam laikotarpiui ir Europos Parlamentas, ir Taryba praneša Komisijai, kad prieštaravimų nereikš. Europos Parlamento arba Tarybos iniciatyva šis laikotarpis pratęsiamas dviem mėnesiais.

(*) OL L 13, 2000 1 19, p. 12.

(**) OL L 274, 2009 10 20, p. 36.

(***) OL L 53, 2011 2 26, p. 66.“

48. 58 straipsnis pakeičiamas taip:

„58 straipsnis

Komiteto procedūra

1. Komisijai padeda profesinių kvalifikacijų pripažinimo komitetas. Tas komitetas – komitetas, kaip nustatyta Reglamente (ES) Nr. 182/2011.

2. Kai daroma nuoroda į šią dalį, taikomas Reglamento (ES) Nr. 182/2011 5 straipsnis.“

49. 59 straipsnis pakeičiamas taip:

„59 straipsnis

Skaidrumas

1. Valstybės narės ne vėliau kaip 2016 m. sausio 18 d. perduoda Komisijai jų teritorijoje esamų reglamentuojamų profesijų sąrašą, nurodydamos kiekvienos profesijos veiklą, ir reglamentuojamo rengimo, taip pat 11 straipsnio c punkto ii papunktyje nurodyto specialios struktūros rengimo sąrašą. Visi tų sąrašų pakeitimai taip pat turi būti be nepateisinamo delsimo perduodami Komisijai. Komisija sukuria reglamentuojamų profesijų, įskaitant bendrus kiekvienos profesijos veiklos aprašymus, duomenų bazę, kuri turi būti viešai prieinama, ir ją tvarko.

2. Ne vėliau kaip 2016 m. sausio 18 d. valstybės narės pateikia Komisijai profesijų, kurias turinčių asmenų kvalifikacijos pagal 7 straipsnio 4 dalį turi būti patikrintos iš anksto, sąrašą. Valstybės narės nurodo Komisijai konkretų pagrindimą, dėl kurio kiekviena tų profesijų įtraukiama į tą sąrašą.

3. Valstybės narės tikrina, ar reikalavimai, kurie taikomi pagal jų teisinę sistemą, kuriais konkrečios profesinės kvalifikacijos turėtojai apribojama teisė užsiimti profesija arba vykdyti profesinę veiklą, įskaitant naudojimąsi profesiniu vardu ir veiklos pagal tokią profesinį vardą vykdymą, (toliau šiame straipsnyje – reikalavimai) yra suderinami su toliau išvardytais principais:

a) reikalavimai neturi būti nei tiesiogiai nei netiesiogiai diskriminuojantys dėl pilietybės ar gyvenamosios vietos;

b) reikalavimai turi būti pagrįsti svarbiomis bendrojo intereso priežastimis;

c) reikalavimai turi būti tinkami siekiant įgyvendinti nustatytą tikslą ir jais neturi būti reikalaujama daugiau, nei būtina tam tikslui pasiekti.

4. 1 dalis taip pat taikoma profesijoms, kurias valstybėje narėje reglamentuoja asociacija ar organizacija, kaip apibrėžta 3 straipsnio 2 dalyje, ir bet kokiems narystės šiose asociacijose ar organizacijose reikalavimams.

5. Valstybės narės ne vėliau kaip 2016 m. sausio 18 d. pateikia Komisijai informaciją apie reikalavimus, kuriuos jos ketina palikti galioti, ir nurodo priežastis, kodėl tie reikalavimai atitinka 3 dalį. Per šešis mėnesius nuo priemonės priėmimo valstybės narės pateikia informaciją apie jų vėliau priimtus reikalavimus ir nurodo priežastis, kodėl jų reikalavimai atitinka 3 dalį.

6. Valstybės narės ne vėliau kaip 2016 m. sausio 18 d., o vėliau – kas dvejus metus, Komisijai taip pat pateikia ataskaitą apie panaikintus arba sušvelnintus reikalavimus.

7. Komisija persiunčia 6 dalyje nurodytas ataskaitas kitoms valstybėms narėms, kurios per šešis mėnesius pateikia savo pastabas. Per tą patį šešių mėnesių laikotarpį Komisija dėl tų ataskaitų tariasi su suinteresuotomis šalimis, įskaitant atitinkamus specialistus.

8. Remdamasi valstybių narių pateikta informacija, Komisija pateikia suvestinę ataskaitą koordinatorių grupei, įsteigta pagal 2007 m. kovo 19 d. Komisijos sprendimą Nr. 2007/172/EB, kuriuo įsteigiama profesinių kvalifikacijų pripažinimo koordinatorių grupė (*), kuri gali teikti pastabas dėl tos ataskaitos.

9. Atsižvelgdama į 7 ir 8 dalyse numatytas pastabas, Komisija ne vėliau kaip 2017 m. sausio 18 d. pateikia suvestinę ataskaitą Europos Parlamentui ir Tarybai, prireikus kartu su papildomų iniciatyvų pasiūlymais.

(*) OL L 79, 2007 3 20, p. 38.“

50. 60 straipsnis iš dalies keičiamas taip:

a) 1 dalis papildoma šia pastraipa:

„Nuo 2016 m. sausio 18 d. į pirmoje pastraipoje nurodytą priimtų sprendimų statistinę suvestinę įtraukiama išsami informacija apie sprendimų, priimtų pagal šią direktyvą, skaičių ir tipus, įskaitant kompetentingų institucijų pagal 4f straipsnį priimtų sprendimų dėl teisės iš dalies užsiimti profesine veikla tipus ir pagrindinių problemų, kylančių taikant šią direktyvą, apibūdinimą.“

b) 2 dalis pakeičiama taip:

„2. Komisija ne vėliau kaip 2019 m. sausio 18 d., o vėliau – kas penkerius metus, paskelbia šios direktyvos įgyvendinimo ataskaitą.

Pirmojoje tokioje ataskaitoje ypatingas dėmesys skiriamas šia direktyva nustatytiems naujiems elementams ir visų pirma atsižvelgiama į šiuos aspektus:

a) Europos profesinių kortelių veikimas;

b) žinių, įgūdžių ir kompetencijų, reikalaujamų norint verstis III antraštinės dalies III skyriuje nurodytomis profesijomis, įskaitant 31 straipsnio 7 dalyje nurodytų kompetencijų sąrašą, atnaujinimas;

c) bendrųjų rengimo struktūrų ir bendrųjų rengimo testų veikimas;

d) specialiosios tobulinimo programos, įvestos pagal Rumunijos įstatymus ir kitus teisės aktus asmenims, turintiems formalios kvalifikacijos įrodymą, kaip nurodyta 33a straipsnyje, taip pat asmenims, turintiems aukštesniosios mokyklos lygmens formalios kvalifikacijos įrodymą, rezultatai, siekiant įvertinti poreikį peržiūrėti dabartines nuostatas dėl įgytų teisių režimo, taikomo Rumunijos bendrosios praktikos slaugytojo formalios kvalifikacijos įrodymams.

Valstybės narės pateikia visą informaciją, kuri būtina tai ataskaitai parengti.“

51. 61 straipsnio antra pastraipa pakeičiama taip:

„Kai taikytina, Komisija priima įgyvendinimo aktą, kuriuo atitinkamai valstybei narei leidžiama ribotą laikotarpį nukrypti nuo atitinkamos nuostatos.“

52. II ir III priedai išbraukiami.

53. VII priedo 1 punktą papildomas šiuo punktu:

„g) kai valstybė narė reikalauja iš savo piliečių, pažyma, patvirtinanti, kad nebuvo nei trumpalaikio, nei

ilgalaikio laikotarpio uždrausta užsiimti profesine veikla ar kad asmuo nebuvo teistas už baudžiamuosius nusižengimus.“

2 straipsnis

Reglamento (ES) Nr. 1024/2012 pakeitimas

Reglamento (ES) Nr. 1024/2012 priedo 2 punktą pakeičiamas taip:

„2. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2005/36/EB (*): 4a–4e straipsniai, 8 straipsnis, 21a straipsnis, 50 straipsnis, 56 straipsnis ir 56a straipsnis.

(*) OL L 255, 2005 9 30, p. 22.“

3 straipsnis

Perkėlimas į nacionalinę teisę

1. Valstybės narės užtikrina, kad įsigaliojusių įstatymų ir kiti teisės aktai, būtini, kad šios direktyvos būtų laikomasi ne vėliau kaip 2016 m. sausio 18 d.

2. Bet kuri valstybė narė, kuri 2014 m. sausio 17 d. suteikia galimybę dalyvauti akušerių rengime pagal Direktyvos 2005/36/EB 40 straipsnio 2 dalyje nurodytą I būdą, baigus bent pirmuosius 10 metų vidurinio lavinimo kurso mokykloje, užtikrina, kad įsigaliojusių įstatymų ir kiti teisės aktai, būtini, kad tos direktyvos 40 straipsnio 2 dalies a punkte nurodytų reikalavimų priimti į akušerio rengimą būtų laikomasi ne vėliau kaip 2020 m. sausio 18 d.

3. Valstybės narės nedelsiant perduoda Komisijai 1 ir 2 dalyse nurodytų nuostatų tekstą.

4. Valstybės narės, priimdamos 1 ir 2 dalyse nurodytas nuostatas, daro jose nuorodą į šią direktyvą arba tokia nuoroda daroma jas oficialiai skelbiant. Tokios nuorodos darymo būdus nustato valstybės narės.

5. Valstybės narės pateikia Komisijai šios direktyvos taikymo srityje patvirtintų nacionalinės teisės nuostatų tekstus.

*4 straipsnis***Įsigaliojimas**

Ši direktyva įsigalioja dvidešimtą dieną po jos paskelbimo *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje*.

*5 straipsnis***Adresatai**

Ši direktyva skirta valstybėms narėms.

Priimta Strasbūre 2013 m. lapkričio 20 d.

Europos Parlamento vardu

Pirmininkas

M. SCHULZ

Tarybos vardu

Pirmininkas

V. LEŠKEVIČIUS

Komisijos pareiškimas

Atlikdama su 57c straipsnio 2 dalyje nurodytais deleguotaisiais aktais susijusį parengiamąjį darbą Komisija užtikrins, kad atitinkami dokumentai būtų vienu metu, laiku ir tinkamai perduodami Europos Parlamentui ir Tarybai, ir ji pakankamai iš anksto tinkamai ir skaidriai konsultuosis, ypač su ekspertais iš visų valstybių narių kompetentingų institucijų ir įstaigų, profesinių asociacijų ir švietimo įstaigų, o atitinkamais atvejais su socialinių partnerių ekspertais.
